Socialistisk Arbejderavis
[Nummer 338 1. maj, 2014] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

SLÅ IGEN

- mod regering, arbejdsgivere, racister og bureaukrater

33.900 mennesker mistede retten til dagpenge i 2013 som følge af regeringens forringelser. 14.000 flere forventes at gøre det i 2014.

Det er over 10 gange så mange, som regeringen forsøgte at bilde os ind ville blive ramt.

Andre tusinder bliver ramt af gensidig forsørgerpligt og andre opstramninger i kontanthjælps-reglerne. Andre igen af angreb på SU, på sygedagpenge, på flexjob- og førtidspension osv.

Danmark er ved at blive et langt mere ulige land – og det bliver kun værre, når regeringens forringelser slår fuldt igennem.

Samtidig bruger arbejdsgiverne frygten for arbejdsløshed til at presse løn- og arbejdsforhold yderligere.

Brug for organiseret modstand

Regeringen er upopulær – 70-80 pct. var imod DONG-salget og dagpenge-forringelserne.

Men så længe utilfredsheden ikke bliver til organiseret modstand, vil regeringens angreb fortsætte.

Erfaringen fra 1970'erne viser, at organiseret modstand kræver en venstrefløj, der vil slås.

Det er udfordringen for venstrefløjen. Enhedslisten har hidtil kun *repræsenteret* utilfredsheden. Vi har brug for en venstrefløj, der vil *organisere* den.

EU, VALG OG PATENTER

Maj står i EU's tegn. Vi har set nærmere på EU-modstanden i Danmark og Europa samt afstemning om patentdomstolen.

Læs mere på side 15 & 16

20 ÅR EFTER APARTHEID

Den 27. april var det 20 år siden det første demokratiske valg i Sydafrika. Vi giver dig her et tilbageblik.

Læs mere på side 9

KAMPEN MOD NAZISTERNE

Hvorfor er kampen mod nazisterne en vigtig opgave for socialister i Danmark i 2014?

Læs side 13

30. generalstrejke på 4½ år

Strejkende håner påstanden om, at den økonomiske krise i Grækenland er slut Arbejdere over hele Grækenland gik i generalstrejke onsdag den 9. april. Strejken blev efterfulgt af en meget stor demonstration til parlamentet i Athen.

Af Panos Garganas, Athen

Det var endnu mere imponerende fordi beslutningen om at indkalde til strejke var blevet truffet i det græske LO i modstrid med formandens vilje.

Venstrefløjen havde arbejdet hårdt på at få indkaldt strejken. Det socialdemokratiske Pasok, som stadig dominerer fagbureaukratiet, var modstandere af at indkalde strejken.

Selv efter at strejken var indkaldt, gjorde de Pasok-styrede fagforeninger kun lidt for at mobilisere til den.

Alligevel var der et godt fremmøde fra alle sektorer på en strejkeforsamling.

Hospitalsarbejdere gik forrest i fagforeningsdemonstrationen. Både læger og ambulanceførere står over for fyringer. Hvis det sker, vil det være et stort slag for hospitalerne.

Arbejderne var meget militante. De råbte: "Lad være med at fyre lægerne, lad være med at fyre chaufførerne – fyr ministrene!"

Medie-arbejdere fra det statslige radio og TV-selskab ERT var de første til at indkalde til protest, da den tyske kansler Angela Merkel kom til Grækenland.

Støtte

Regeringen lukkede ERT for 10 måneder siden. Men det regionale kontor i Salonika og mange lokale radiostationer er fortsat under besættelse og sender.

Regeringen har travlt med at få Grækenland tilbage på de finansielle markeder og vil gå i gang med at sælge 5-års obligationer for at skaffe 18 milliarder kroner.

Dette bliver brugt som et forsøg på at vise, at Grækenland er på vej tilbage til det normale efter krisen.

Men det repræsenterer i virkeligheden et skift i hedge-fondenes strategi, som skete efter, at USAs centralbank begyndte at mindske sin "kvantitative lempelse" (at trykke ekstra penge).

Hedge-fondene flytter fra "nye" økonomier, såsom Brasilien og Sydafrika, tilbage til Portugal og Irland. Den græske regering håber også, at de vil investere i Grækenland.

Men obligationernes værdi er kun en dråbe i havet af Grækenlands 2.250 millarder kroner store gæld. Og renten vil være dobbelt så stor som den, de skal betale til EU og Den Internationale Valutafond (IMF). Det vil fordoble rente-udgiften på 45 milliarder kroner, som Grækenland hvert år skal betale for gælden.

Der er ingen udsigt til en økonomisk vækst som kan opveje gælden. Selv de få, som tror på, at recessionen kan ende, ser kun recessionen erstattet af stagnation. Så gælden kan kun betales ved at lave nye nedskæringer.

Planen var at sælge obligationerne samme aften, som valgene til Europa-parlamentet og de lokale valg finder sted.

Ministre og Gyldent Daggry

Men regeringen har fremskyndet salget i lyset af strejkerne – og i lyset af en politisk skandale, som involverer ministre og det nazistiske Gyldent Daggry.

Et lækket bånd afslører forbindelser mellem en højtstående minister og en leder for Gyldent Daggry – på et tidspunkt, hvor Gyldent Daggry bliver undersøgt for kriminelle aktiviteter.

Retssagen om mordet på den pakistanske arbejder, Shehzad Luqman, slutter torsdag den 17. april.

Hvis retten siger, at forbrydelsen var racistisk motiveret, så kunne det også blive en del af Gyldent Daggry efterforskningen.

En ny generalstrejke er planlagt til den 1. maj, nogle få uger før valgene.

Oversat fra Socialist Worker (UK) af Christine Bergen.

Kun revolution kan forhindre klimakatastrofe

Udsigten til ødelæggende klimakatastrofer er rykket nærmere.

Af Jørn Andersen

Det fremgår af endnu to del-rapporter fra FN's klimapanel, IPCC, offentliggjort i marts og april i år. De udgør de første dele af IPCC's femte rapport, som ventes færdig til oktober.

Udledningen accelererer

Rapporterne siger bl.a., at udledningen af drivhusgasser fortsætter med at stige. Ikke nok med det: stigningen accelererer.

Udledningen er mere end fordoblet fra 1970 til i dag. Havde det ikke været for den økonomiske krise, ville den være steget endnu mere.

Hvis der ikke gøres noget alvorligt meget snart, vil det formentlig betyde, at klodens temperatur stiger med 3,7-4,8 grader celcius inden år 2100 (sammenlignet med temperaturen i 1750, dvs. før industrialiseringen).

Det er langt over de 2 graders stigning, som alle er enige om, at det er nødvendigt at holde sig under, hvis alvorlige klimakatastrofer skal undgås.

Klimakatastrofer

Temperatur-stigningen kan vise sig at blive meget højere. De 3,7-4,8 graders stigning tager ikke højde for selvforstærkende effekter – som fx hvis optøningen af Sibiriens og Canadas tundraer betyder udledning af tonsvis af methan (en langt kraftigere drivhusgas end CO_2).

Alt dette betyder ikke kun varmere klima. Det betyder også mere "ekstremt" klima: flere og langt værre oversvømmelser end vi har set de seneste år, mere og langt værre tørke osv. Det betyder højere havvandstand og klima-zoner, der flytter sig.

Det betyder, at hundredvis af millioner af mennesker risikerer at miste deres forsørgelses-grundlag eller blive udsat for menneskeskabte "natur"-katastrofer. Klima-forandringerne rammer især det fattigste flertal af klodens befolkning. Millioner af dem vil dø de næste årtier.

Hvorfor er der ingen, der gør noget?

Der er egentlig ikke så meget nyt i de nye IPCC-rapporter. Men forudsigelserne er blevet værre siden IPCC's fjerde rapport fra 2007.

De grundlæggende problemer har været kendt blandt klima-videnskabsfolk de sidste 30-40 år og i en bredere offentlighed de sidste 15-20 år.

Alligevel stiger udledningen af drivhusgasser. Hvorfor?

Den tekniske forklaring er, at udledningen primært skyldes afbrænding kul, olie og gas – altså de vigtigste energi-kilder for den globale kapitalisme.

Men hvis problemet kun var teknisk, ville det være *relativt* overkommeligt at løse. Hvis man omstillede energi-produktionen fra kul, olie og gas til vedvarende energi, ville man nå langt. Det ville være en omfattende opgave og kræve store investeringer, men teknisk set er det relativt enkelt.

Kapitalismen er skurken

Når det alligevel ikke sker, skyldes det én ting: kapitalismen. Ikke fordi kapitalismen ikke kunne fungere med vedvarende energi i stedet for kul, olie og gas. Det kunne den sagtens.

Men i den *nuværende* kapitalisme er de mest magtfulde kapitaler bundet op på produktion, der er afhængig af billig kul, olie og gas: Olie-selskaberne, bil-industrien, transport-sektoren osv. osv.

Disse magtfulde kapitaler bekæmper af al magt ethvert forsøg på en hurtig og omfattende omstilling til vedvarende energi.

En anden vigtig årsag er, at omstillingen kræver store investeringer. Hvis Danmark eller EU besluttede en ambitiøs omstilling, ville det gå ud over konkurrenceevnen. Under krise-kapitalismen er det helt utilladeligt.

Derfor vælger politikerne at lukke øjnene – og fortsætte mod flere og langt større klima-katastrofer.

Klima-strategi

Ved klima-topmødet i København i 2009 krævede 100.000 mennesker – en af de allerstørste demonstrationer i nyere tid – at politikerne tog ansvar og handlede, nu.

Det var en smuk, men naiv drøm, at det ville ske. Og få dage senere bragte verdens største CO_2-udledere folk tilbage til virkeligheden: med Obama i spidsen nægtede USA, Kina, Indien, Brasilien og Sydafrika at gøre noget som helst.

Siden da har klima-bevægelserne kun været en skygge af, hvad de var i perioden op til klimatopmødet i 2009.

Det betyder ikke, at der ikke sker noget. Fx har Obama endnu ikke kunnet godkende den pipeline, der skal føre olie fra det canadiske tjæresand til USA – på grund af vedvarende protester.

Realiteten er, at uden en massiv, socialt funderet bevægelse, der er i stand til at sætte de største kapitalistiske koncerner og stater skakmat, så vil klima-katastroferne fortsætte med at komme nærmere.

Det er med andre ord nødvendigt med en socialistisk revolution for at stoppe kursen mod afgrunden.

Det mener vi

Efterlyses: Politiske svar og organisation

Når folk siger, at der er behov for mere modstand mod krisepolitikken, tænker de fleste nok på demonstrationer, strejker, protester – altså aktivitet i en eller anden form.

Det er helt rigtigt. Så længe modstanden kun registreres i meningsmålinger – 70-80 pct. mod DONG-salget og mod dagpengeforringelserne – eller Enhedslistens protester i folketinget, ja, så kan regeringen fortsætte deres angreb.

Men det rejser unægteligt to spørgsmål: Hvordan skaber vi aktivitet? Og: Hvilken form for aktivitet?

Politiske svar

Det er politiske spørgsmål – og kræver politiske svar, hvis vi skal overbevise folk om, at det er værd at engagere sig i protesterne. Eller rettere: Det kræver *andre* politiske svar end dem, vi hører i øjeblikket.

"Fagbevægelsen må gå forrest," er ét af de svar, vi hører. Helt rigtigt.

Men det er bare at flytte spørgsmålet et andet sted hen: Hvordan får vi fagbevægelsen til at tage initiativer? Hidtil har fagforeningerne – med få og små undtagelser – gjort meget lidt for at mobilisere sine medlemmer.

"Lad være med at vente på andre – tag selv et initiativ," er et andet svar.

Problemet er bare, at vi har set en lang stribe af små protester. Og vi er da stolte over at have været med til at tage initiativ til nogle af dem. Andre har taget initiativ til andre.

Nogle af dem har haft en vis succes. Senest samlede DONG-demoen – på initiativ fra en håndfuld gode mennesker på Enhedslistens venstrefløj – ca. 4.000 mennesker. Men det er stadig meget lidt.

Små protester er vigtige for at vise, at der trods alt er nogen, der protesterer. Men hvis ikke de bygger op til større protester, ja, så vil regeringens og arbejdsgivernes angreb fortsætte.

Organisation for modstand

Men det mere grundlæggende problem er, at de fleste af dem, vi gerne vil overbevise om at være en del af modstanden, kun hører parlamentariske svar: Stem på X, Y eller Ø, så skal det nok gå bedre.

Det tror de færreste på – og derfor foregår der i øjeblikket en massiv "shopping" blandt vælgere, som skifter fra det ene parti til det andet efter svar.

Desværre er parlamentariske svar også næsten det eneste, folk hører fra venstrefløjens eneste kendte parti, Enhedslisten.

Mange af dem, der stemmer på eller er medlemmer af EL, ville ønske, det var anderledes. De havde gerne set Enhedslisten kalde til demonstration mod DONG-salget eller mod dagpenge-forringelserne. Eller tage ansvar for at opbygge en aktivistisk venstrefløj i fagforeninger og studie-organisationer.

Realiteten er, at medmindre der bliver skabt en organiseret venstrefløj, som vil tage ansvar for at organisere modstand – ja, så vil vi fortsat kun se små protester.

Enhedslistens venstrefløj er i øjeblikket det bedste udgangspunkt for at organisere en venstrefløj, der kan påtage sig dette ansvar.

Men det forudsætter, at man ikke fortsat lader EL's parlamentarikere være de eneste, der taler for sig.

En organiseret venstrefløj i EL er ikke kun et "aktivistisk" projekt. Organiseret udenoms-parlamentarisk modstand kræver et politisk svar: At man siger højt, at parlamentariske svar ikke er nok.

Organisation for revolution

Udfordringen for Enhedslisten venstrefløj stopper imidlertid ikke her. På årsmødet i maj vil EL formentlig vedtage et principprogram, der har skrevet enhver meningsfyldt betydning af begrebet "revolution" ud af sit perspektiv.

Det efterlader de revolutionære i EL uden revolutionær organisering – ikke kun i praksis, men også på papiret.

Det er endnu en grund til at organisere en anti-kapitalistisk venstrefløj i Enhedslisten.

Indtil da: Hvis du vil være med i en organisation, der tager opbygningen af en venstrefløj for modstand og revolution seriøst – så gå med i Internationale Socialister/ISU.

Vi har brug for dig – og du har brug for os.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Christine Bergen
Red. afsluttet den 27. april 2014 ISSN 1600-2687

Uligheden stiger hurtigst i Danmark

En ny rapport fra Cevea viser at uligheden i Danmark stiger med rekordfart. Regeringen prøver at fralægge sig ansvaret.

Af Christine Bergen

Ceveas nye rapport har skabt en del debat om ulighed og fattigdom i Danmark - en udvikling som skal ses i lyset af den økonomiske krise og VKO-regeringens asociale politik. Den økonomiske politik, som den nye SRSF-regering med egne ord valgte at "videreføre i bredeste forstand".

2011 eller 2012?

Rapporten beskriver perioden 2005-2012. Den er blevet angrebet af både Finansministeriet og Økonomi- og Indenrigsministeriet, som siger, at rapporten i virkeligheden kun går indtil 2011.

Den fungerende politiske ordfører for Socialdemokratiet, Ole Hækkerup, brugte dette til at forsøge at komme tilbage i offensiven – han mener nemlig at regeringen er "fritaget" for ansvaret:

"Undersøgelsen dækker kun til 2011 og ikke på nogen måde den nuværende regering. Derfor burde Enhedslisten rette sit skyts mod den gamle regering og ikke mod os," siger Ole Hækkerup.

Ulighedsskabende politik

Det kunne måske give mening, hvis den nuværende regering havde rettet op på VKO's ulighedsskabende politik.

Men SRSF har i de seneste to år gennemført en lang stribe angreb, som kun skaber endnu mere ulighed: Kontanthjælp, uddannelsesydelse, dagpenge, skattereformen, fleksjobs- og førtidspensionsreformen... det er bare nogle af den nye regerings angreb på de fattigste.

Debatten har ramt lige ned i et ømt punkt for regeringen. Ole Hækkerups patetiske forsøg på at fralægge sig ansvaret for øget ulighed er gennemskueligt for de fleste.

Man dør jo ikke...

Sidste år fik Danmark en officiel fattigdomsgrænse. Tjener man mindre end 103.000 kr. årligt – i 3 år i træk – er man fattig. 47.700 lever under denne latterligt lave fattigdomsgrænse.

Fattigdomsgrænsen medførte også en del debat. Bl.a. fra de ultraliberale på Cepos – som at dømme efter deres udtalelser selv er født med en sølvske i røven.

Mads Lundby Hansen, cheføkonomen i Cepos, siger at fattigdomsgrænsen er et problem – den gør det sværere at skære yderligere ned i de sociale ydelser og at sænke minimumslønnen.

Desuden mener han ikke at "man kan betegnes som fattig, hvis man har en indkomst på 100.000 kroner efter skat. Der ér tale om en relativ lav indkomst, men en indkomst, man kan leve af."

Tak til Mads Lundby for at tale rent ud. Det er godt at vide, at han mener, at fattigdomsgrænsen skal sættes dér, hvor man er så fattig, at éns indkomst ikke er høj nok til at man kan holde sig i live!

Man skal åbenbart være "ikke-overlevende" i 3 år i træk for at kunne betegnes som fattig efter CEPOS' opfattelse.

Det viser Ceveas analyse

- Danmark er det vesteuropæiske land hvor uligheden er steget mest fra 2005-2012.
- Uligheden er steget mere end 5 gange så meget som gennemsnittet i de 15 "gamle" EU-lande.
- Danmark er nu det 14. mindst ulige land (ud af 31 lande) i Europa.
- Stiger uligheden frem mod 2020 med samme fart, så bliver Danmark lige så ulige som Rumænien og Bulgarien.

Da minearbejderne blev slået

Minearbejderstrejken i Storbritannien, som startede for 30 år siden, 6. marts 1984, var en skelsættende strejke. Nederlaget efter næsten et års strejke var kulminationen på den konservative Margaret Thatchers angreb på fagbevægelsen.

Af Charlie Lywood

Thatcher kom til magten i 1979 på baggrund af en massiv strejkebølge. 30 millioner arbejdsdage gik tabt i 1979. Det blev kaldt "The winter of discontent" – utilfredshedens vinter. Det var en reaktion på Labour-regeringens løntilbageholdenhed og nedskæringspolitik.

Magthaverne havde brug for en regering, som ville tage kampen op mod "de magtfulde fagforeninger".

Thatchers regering var den første af en række højre-regeringer, som kom til magten for at rulle de foregående års bølge af oprør og protest tilbage: Kohl i Tyskland, Reagan i USA – og Schlüter i Danmark.

Nye love

Thatcher startede med at få vedtaget nye fagforeningslove. Masseblokader blev forbudt – kun 6 personer ad gangen måtte stå blokadevagt. Masseblokader var bl.a. var med til at vinde mine-strejkerne i 1972 og 1974.

Desuden kom der krav om formelle urafstemninger, før man kunne strejke. Og arbejdsgiverne blev sikret en venteperiode mellem urafstemningen og selve strejkens start.

Thatcher var ikke parat

I 1981 ønskede The National Coalboard (NCB) at lukke nogle urentable miner. Men Thatcher var endnu ikke parat.

Thatcher forberedte konfrontation omhyggeligt: Store kul-lagre blev opbygget. Polsk kul blev sikret som reserve. 10.000 politifolk blev trænet i at stoppe masseblokader.

Medierne blev fodret med historier om grådige minearbejdere og skatteydere, der tabte penge på de urentable miner. Heldet var også med Thatcher: Efter sejren over Argentina i den såkaldte Falklandskrig i 1982 fik hun en jordskredssejr i 1983.

Så i 1984, da konfrontation med NUM (minearbejdernes fagforening) var uundgåelig, stod hun stærkt politisk.

Kunne minearbejderne have vundet?

Den britiske minearbejderstrejke 1984-85 er en historie om solidaritet og heroisk militans, men også om kujoner i fagtoppen og om nederlag.

Af Charlie Lywood

Minearbejderstrejken startede som en lokal strejke i Skotland og dele af Yorkshire. Regeringen ville lukke 20 miner og fyre 20.000 minearbejdere (ud af 170.000).

Inden da var en række miner i Syd-Wales og Skotland blevet lukket – modstanden var blevet isoleret og svækket.

Så prøvede man i Yorkshire – NUMs (minearbejderforbundets) højborg. Straks gik arbejderne i strejke, og snart fulgte andre miner i området.

Men først fire uger senere gjorde NUM strejken officiel (så man kunne give dagpenge) og landsdækkende. Næsten 80 pct. af medlemmerne fulgte NUM's ledelse. Men vigtige miner i midt-England gik ikke med i strejken – Nottinghamshire, Derbyshire og Leicestershire.

En af årsagerne var, at arbejdsgiverne havde givet særligt gode akkorder til netop disse områder som en del-og-hersk taktik. Desuden følte de sig ikke luknings-truede. Endelig var der mange nye minearbejdere, som ikke havde lært solidaritet fra tidligere strejker og først skulle vindes for det.

I stedet for at koncentrere sig om at lukke stålværkerne (eller transporten til dem) forsøgte man at få de midt-engelske minearbejdere med i strejken for at gøre den effektiv.

Så man sendte folk fra hele landet til midt-England til "flying pickets" (flyvende blokader). Nogle gange lykkedes det at overbevise folk om at strejke. Men det blev aldrig en gennemført landsdækkende strejke. Disse områder fortsatte med at producere kul under hele strejken.

Orgreave

Masse-blokaden ved kuldepotet Orgreave i juli og august 1984 var et vigtigt vendepunkt i strejken. Her satte regeringen alt ind.

NUM's militante leder, Arthur Scargill, troede at han kunne gentage succesen fra 1972, hvor masseblokader lukkede kul-depotet i Saltley ved Birmingham. Desværre havde han forregnet sig.

Politiet var klar og minearbejderne blev kørt over ende og banket ned. Scargill blev selv arresteret.

Sandheden var, at NUM ikke var samlet om en strategi for strejken. Lokale fagforeningsledere lavede aftaler med lokale arbejdsgivere om, hvordan kul kunne komme frem uden konfrontationer. Andre, som Yorkshire-lederne for NUM, sendte folk til midt-England i stedet for at koncentrere kræfterne om steder, hvor man kunne vinde.

Solidaritet

Efter Orgreave i august 1984 syntes strejken at være tabt. Men igen rejste minearbejderne sig og begyndte et fantastisk støttearbejde i hele Storbritannien og også internationalt. De ville ikke give sig.

Støtten var enorm – også fra fagforeninger, som ikke kunne eller ville levere egentlige støtte-aktioner. Og fra internationale fagforeninger.

Minearbejderstrejken blev en inspiration for alle, som ønskede at trodse højre-bølgen i 80'erne.

Vinter

Vinteren 1984-5 var hård ved minearbejderne og deres familier. Jagten på kul til at varme deres hjem kostede tre unge livet, da kul-bunkerne brød sammen under dem.

Minearbejderne troede, at vinteren ville stoppe regeringen, fordi kul-mangel ville stoppe industrien helt eller delvis. Men det skete ikke. Statens ressourcer var næsten ubegrænsede. Der blev brugt tre gange så meget på at vinde over minearbejdere – "den indre fjende" – som på Falkland-krigen.

Strejken kunne være vundet

Det, der kunne have vendt nederlag til sejr, var en landsomfattende generalstrejke. Men det ville de andre fagforeningsledere ikke, og der var ikke opbygget et net af tillidsfolk med selvtillid nok til at udfordre fagbosserne og udgøre et alternativt lederskab i arbejderklassen.

Den 6. marts stemte et lille flertal af de delegerede i NUM for, at strejken skulle slutte. Man havde ikke opnået noget. Minerne blev lukket. 600 militante minearbejdere blev fyret under strejken og blev ikke genansat.

Af de 171.000 beskæftigede minearbejdere i slutningen af 1985 var der kun 63.000 tilbage i 1990.

Solidaritet fra arbejdere i Danmark

I Danmark var støttearbejdet til minearbejderne omfattende. Støttearbejdet skabte netværk, som betød, at arbejderne stod stærkt, da Påskestrejkerne begyndte.

Af Charlie Lywood

Rundt omkring i landet blev der dannet lokale støttekomiteer, som om det var en hjemlig strejke, det drejede sig om.

De lokale tillidsmands-ringe blev kontaktet. Der blev samlet penge ind på gaden. Lokale fagforeninger "adopterede en mine", så de strejkende kunne få penge til mad, brændsel, tøj, børnefødselsdage osv.

Skruebrækkere

I Århus gik det endnu hedere til. Havnearbejderne, som var med i Århus Støttekomité, havde fået nys om, at et skruebrækker-skib havde lagt til, og ville sejle kul til England.

De nægtede at laste skibet, så der blev sat skruebrækkere ind. Havnearbejderne og folk fra støttekomiteen oprettede en blokade. Efter et par dage brød politiet blokaden, og skibet sejlede mod England.

Vi skal ikke sultes tilbage

Andre komiteer inviterede minearbejdernes koner til selv at samle ind på danske arbejdspladser.

Randers Støttekomité havde adopteret en mine i Yorkshire, som hed Armthorpe. To af minearbejdernes koner kom til Randers. På en uge samlede de 25.000 kr. ind – cirka 2/3 dele af, hvad det koster at drive et folkekøkken i en uge.

På Hadsten slagteri blev der samlet 3500 kr. ind og derefter vedtog man enstemmigt ved håndsoprækning at give det samme fra fagforeningen.

De to kvinder havde et enkelt budskab: "I Storbritannien opfordrer vi folk til at gå med os i kampen om at redde arbejdspladser, imod Thatcher. I Danmark opfordrer vi folk til at sikre, at vi ikke bliver sultet tilbage til arbejdet. En minearbejder med en tom mave kan ikke kæmpe."

Andre større arbejdspladser som Neopac, Colon, Scandia, Biblioteket, Paderup Gymnasium, flere skoler og forskellige fagforeninger vedtog at sende et fast beløb om måned.

Disse arbejdspladser og fagforeninger spillede en afgørende rolle i at gøre Randers til en af Påskestrejkens mest militante byer.

DR synger falsk til folkefest

Melodi Grand Prix opbygges under dårlige vilkår og uden overenskomst.

Af Albert Scherfig

Med de høje huslejer i København, kan det være svært at få en SU til at række. Når man kan skaffe ufaglært arbejde, er det altid velkomment.

Jeg selv og en stor gruppe af andre unge og udlændinge, der står uden for arbejdsmarkedet, blev hyret i et stagehand-firma, der bygger Melodi Grand Prix på det gamle B&W værft. Vi blev lovet alle de vagter vi kunne tage i en periode på seks uger.

Vi skulle bare sende navn og kontonummer.

Uden kontrakt eller egentlig aftale var der intet at gøre, da fik vi den første dårlige nyhed. På grund af overbooking blev over to tredjedele af os sat af vagtplanen, og de heldige af os kunne ikke engang være sikre på den håndfuld vagter, der var tilbage.

De næste uger blev vi konstant aflyst med ned til en halv times varsel, eller genindkaldt. Ingen kompensation for aflyste vagter, ingen overtidsbetaling eller nattillæg og intet overblik over situationen.

Ingen vidste, om vi skulle arbejde i fire eller tolv timer. Da der stod over hundrede mand klar til at springe frem og tage vores pladser, var det svært at råbe op. Tvivlen kommer altid arbejdsgiveren til gode.

Dette blev hurtigt en fortælling om, hvorfor organisering og arbejder-inddragelse er vigtigt. Da vi hverken havde fået kontrakt eller forklaring på vores arbejde, vidste vi aldrig, hvor meget vi måtte bære, hvor højt vi måtte kravle i stilladserne eller hvor mange vagter vi måtte tage i træk.

Arbejdstilsynets besøg sikrede os hjelme, refleksveste, sikkerhedssko og et "røgfrit arbejdsmiljø", så længe vi var på værftet.

I en sådan branche hvor ingen er organiserede, ville en overenskomst have gjort en stor forskel. Samtidig forstod vi snart hvor vigtig information er. Hvis vi var blevet inddraget i forhandlingerne med DR eller havde haft mulighed for at få klar besked, ville alt have tegnet sig anderledes. For eksempel ville en tillidsrepræsentant have været altafgørende i vores situation.

Nu sidder vi tilbage med en dårlig smag i munden og kan ikke forstå, hvordan DR kan tillade sig at opbygge Melodi Grand Prix under så tvivlsomme forhold.

Vi ville aldrig have sagt ja til arbejdet, hvis vi havde vidst, at vi ville blive sendt ud og fungere som løntrykkere under vilkår, som vores organiserede kolleger med god grund aldrig ville acceptere.

I den seneste tid har flere medier taget vores kritik op, men det er blevet mødt med larmende tavsheds fra DR. De siger at "Melodi Grand Prix er alles fest", men det er bare ikke vores.

Konflikt mod Letz Sushi-kæden fortsætter

I omkring halvanden måned har 3F konfliktet mod den JYSK-ejede kæde Letz Sushi, der tæller 11 restauranter i København og omegn. Det har endnu ikke ført forhandlinger med sig, og de ansatte må derfor se langt efter den overenskomst, de stod sammen for kræve.

Af Ulrik Frost, tidligere talsmand for de ansatte på Letz Sushi

På cykelbroen over Åboulevarden flagrer et hjemmemalet banner med teksten "Kære Letz Sushi – underbetaling af unge er social dumping". Under det kører dagligt tusindvis af biler. De bliver alle gjort opmærksom på, at Letz Sushi nægter at indgå overenskomst, underbetaler de unge og fyrer de ansattes talsmand.

Bannerne dukker op flere og flere steder i byen, og det samme gør kampgejsten blandt dem, der støtter personalets kamp for ordentlige forhold. Nærmest dagligt har der været markeringer rundt om i byen foran de forskellige restauranter, hvor tilhængere i røde 3F-t-shirts lyser op.

Det er overvældende, hvordan folk er positivt stemt over for de unges kamp. Og det giver blod på tanden til at fortsætte.

Opgøret er blevet til en kamp, der rækker ud over Letz Sushis territorium. På et utal af cafeer, hoteller og restaurationer arbejder folk under de forhold, som personalet på Letz Sushi ville gøre op med, da de gik sammen for at kræve overenskomst for et år siden.

Dengang havde ingen fantasi til at forestille sig, at kampen ville blive så hård, og at der dagligt skulle stå folk i gaderne og kæmpe for noget så simpelt som en overenskomst.

Kampen fortsætter – brug for alle

Og kampen fortsætter lige indtil den dag, de ansatte har fået rettigheder. Derfor er der brug for alle gode kræfter rundt omkring til at sprede budskabet og gøre det klart for enhver, at unge studerende også har ret til en overenskomst.

Dette slag skal vindes, så vi kan markere, at alle har ret til at kæmpe for ordentlige forhold og alle – uanset alder og stand – er en overenskomst værdig. Det kan tjene som eksempel til efterfølgelse på andre steder, hvor unge og udlændinge udnyttes. Derfor har vi brug alle sympatisørers bidrag.

Hvis du har lyst til at deltage kan du kontakte Tanja Fynbo fra 3F på tanja.fynbo@3f.dk

Overenskomst 2014

Nødvendigt med faglig modstand

Udemokratiske sammenkædningsregler, fagtoppens massive ja-kampagne og den faglige venstrefløjs historiske svaghed er de væsentligste grunde til, at de privatansatte i de kommende tre år skal leve med faldende levestandard og fortsat risiko for social dumpning.

Af Poul Erik Kristensen

På trods af at VVS'erne og malerne overvældende stemte Nej til den nye overenskomst på deres område (med henholdsvis 91,6 % og 83,4 % nej-stemmer), så træder den alligevel i kraft.

Det skyldes forligsmandsloven, hvor forligsmanden kan sammenkæde forskellige faggruppers afstemninger.

Venstrefløjens svaghed

Selv om en del lokale fagforeninger og klubber opfordrede til at stemme nej, kom der aldrig gang i en organiseret Stem Nej-kampagne. Fagtoppens historie om, at der ikke var noget alternativ til at stemme ja, kom derfor til at stå alene.

Specielt 3F viser den faglige venstrefløjs svaghed.

I forbundet som sådan stemte ca. syv ud af 10 medlemmer ja til overenskomsten – og samtidigt lykkedes det kun at få godt en tredjedel til at stemme.

I Industrigruppen stemte 72 pct. ja, 59 pct. stemte ja i Byggegruppen, 65 pct. ja i Transportgruppen og henholdsvis 79 pct. og 80 pct. ja i Privat Service Hotel & Restauration og 3F's grønne gruppe. Alle de nye overenskomster under 3F blev altså vedtaget.

Endnu værre var det i FOA, hvor knap ni ud af 10 stemte ja, mens under en ud af fem overhovedet stemte.

Hos Fødevareforbundet, NNF, som det seneste års tid har oplevet flere konflikter omkring krav om lønnedgang, stemte hele 85 pct. ja. Næsten to ud af tre stemte – altså et klart flertal hos slagtere, bagere m.v.

Resultatet af OK-2014 viser med al tydelighed, at der skal ske markante ændringer i, hvordan venstrefløjen skal agere i fremtiden.

Styrk det faglige arbejde

Det er nødvendigt at opbygge en faglig venstrefløj, som er i stand til at udfordre fagtoppens passivitet, og som kan opbygge netværk på og imellem de enkelte arbejdspladser.

Enhedslisten er den største kraft på venstrefløjen – og hvordan EL forholder sig til den opgave, bliver derfor afgørende for opbygningen af en faglig venstrefløj.

EL har et Fagligt Landsudvalg og forskellige faglige netværk.

Desværre organiserede EL ikke nogen aktiv Stem Nej-kampagne. Dermed udfordrede EL reelt ikke de faglige lederes linje: Fortællingen om, at det var bedst at stemme Ja, kom til at stå uimodsagt.

Hvis ELs faglige netværk skal gøre en forskel, skal de skubbe på for, at EL sætter gang i kampagner, der kan støtte op om de fagligt aktives netværk.

Hvis man ville, kunne man blive et omdrejningspunkt for at opbygge modstand mod arbejdsgivernes angreb og fagtoppens passivitet. Spørgsmålet er: Vil man?

Uro og usikkerhed i Ukraine

Det største imperialistiske stand-off siden Berlin-krisen i 1961 kan stadig eskalere ud af kontrol.

Af Charlie Lywood

Situationen i Ukraine er stadig meget uklar. De russiske separatister i Øst-Ukraine har ikke forladt deres besættelser af offentlige bygninger. Aftalen mellem USA, Rusland, EU og Kiev om, at de skal forlade bygningerne, er ingen garanti for en fredelig løsning.

De seneste dages voldelige konfrontationer, kan udløse konflikter, som ingen kan kontrollere.

Begivenhederne drives nu frem af helt andre kræfter end den Maidan-bevægelse, der, trods alle dens modsætninger, først og fremmest var et udtryk for folkelig protest mod stenrige oligarker og deres korruption.

Imperialisme

Drivkræfterne er imperialistisk rivalisering og styrkede nationalismer i Ukraine.

Det, som fik den russiske imperialisme til at gå i aktion, først på Krim (hvor Putin har droppet alle benægtelser af russiske troppers rolle) og nu i Øst-Ukraine, var, at man opfattede Ukraine som en "buffer"-stat mellem russisk og vestlig imperialisme.

Putin kunne ikke acceptere, at Maidan-bevægelsen, som væltede Janukovitj, skulle betyde, at han mistede denne brik i sine geopolitiske planer.

Statskapitalismens sammenbrud

Ukraines regionale splittelser har givet potentiale til konflikt. Men det som satte tingene på spidsen var den katastrofale overgang fra bureaukratiske statskapitalisme til privat kasino-kapitalisme efter USSR's sammenbrud i 1989-91.

Alle værdier i Ukraine blev solgt billigt til konkurrerende oligarker, som blev milliardærer i processen. En svag stat tillod mafia-lignende opgør mellem disse oligarker, mens folket blev snydt og bedraget og retssamfundet smuldrede.

Denne ribning af statens værdier førte til Orange-revolutionen i 2004 og Janukovitjs første fald fra magten. Men hans arvtager fortsatte gangster-regimet, og Janukovitj vendte tilbage til magten efter præsidentvalget i 2010.

Mange i Ukraine havde håbet, at Janukovitj ville lave en økonomisk aftale med EU. Så da han sprang mod Rusland, som tilbød bedre betingelser for et lån, udbrød Maidan-bevægelsen. En kombination af håb om en bedre fremtid, had mod oligarkier, et retfærdigt rets- og skattesystem og illusioner i EU.

Denne bevægelse endte med, at Janukovitj måtte flygte over hals og hoved. Putin risikerede at miste en vigtig allieret. Derfor slog han til i Krim og nu i Østukraine.

Rusland er også imperialistisk

Putins Rusland er også en del af det imperialistiske system. 75 pct. af russisk eksport er i gas og olie. 45 pct. af alle forbrugs goder importeres. Russiske firmaer er børsnoteret i Vesten. Analytikere forudser 300 milliarder i kapitalflugt fra Rusland i årets først tre måneder på grund af krisen.

Derfor tøver Putin i Øst-Ukraine og opfordrer til besættelsernes ophør. Den ukrainske regering kan intet stille op og lover en føderal løsning. Men yderligtgående ukrainske nationalister kan sagtens ændre situationen.

Hverken Vesten eller Rusland ønsker en væbnet konflikt med hinanden. Og til dels anerkender Vesten Ruslands "ret" til at intervenere. Men det forhindrer ikke sabelraslen med danske kampfly til Baltikum og NATO-øvelser i Polen.

Obamas og danske politikeres moralske opsang til Rusland er hyklerisk dobbeltmoral. USA's og Vestens egne invasioner er utallige. Hvis de tror, folk har glemt fx Vietnam, Afghanistan og Irak, tager de fejl.

Men USA er mere fokuseret mod Kina og Syd- og Øst-Asien. Især efter nederlagene i Irak og Afghanistan, og efter man brændte fingrene i Georgien i 2008, er man ikke interesseret i at have flere konflikter kørende. Og slet ikke med Rusland.

Venstrefløjen

Reaktionen fra den vestlige venstrefløj har mildest talt været forvirret. Mange har rodet sig ud i undskyldninger for Ruslands imperialistiske overgreb.

Baggrunden for dette er flere ting. Stalin-nostalgi, overdrivelse af højrefløjens styrke i Maidan-bevægelsen og ønsket om en modvægt til USA og dennes allierede. Dette har meget lidt at gøre med den marxistiske tradition.

Socialister forsvarer svage nationer mod imperialistisk overgreb. National selvbestemmelse gælder såvel for Ukraine som for Tjetjenien. Det gælder Georgien og Moldavien, hvor Putin har brugt invasioner og militær undertrykkelse under påskud af at forsvare etniske russere.

Selvfølgelig er USA stadig den dominerende imperialistiske magt i verden. Men USA er svækket, og imperialismen er et sammenhængende system af gensidig afhængighed og rivalisering.

Imperialismen kan ikke reduceres til enkelte lande. Putins ønsker at bevare sit imperium på bekostning af rivalerne – og omvendt.

Politisk klarhed

I denne æra af imperialistisk rivalisering netop på baggrund af en global økonomisk krise – den værste siden 30'erne – stilles der krav til politisk klarhed.

I New York, København (og Bryssels) og Moskva er fjenden hjemme, som Karl Liebknecht sagde i forbindelse med 1. verdenskrig. Men det betyder ikke, at vi skal undskylde vore herskeres rivaler.

Imperialismen er et mangehovedet uhyre. Det er det kapitalistisk-imperialistiske system, der skal knuses. Imperialismen truer freden og bruger befolkninger efter forgodtbefindende. Det gælder ikke kun USA, én af dens manifestationer, men dem alle – også den russiske.

Grækenland: fascistiske mordere idømt livstidsfængsel

Shehzad Luqman, en pakistansk migrant-arbejder som kom til Grækenland i 2009, blev stukket ihjel på vej til sit arbejde i januar 2013.

De to mordere havde Gyldent Daggry valgmateriale og flere våben derhjemme. Politiet arresterede dem, men mordernes racistiske motiver eller deres tilknytning til Gyldent Daggry blev aldrig undersøgt.

Kampagnen for at få dømt de fascistiske mordere har forenet Luqmans forældre, det pakistanske samfund i Grækenland og KEERFA (den antiracistiske bevægelse).

Tirsdag den 15. april blev dommen endelig afsagt. Den enorme solidaritet med Luqman tvang retten til at anerkende at mordet var racistisk motiveret. De to mordere blev idømt livstid.

Dommen vil have betydning for de retssager der i øjeblikket kører mod medlemmer af Gyldent Daggry og for den antiracistiske bevægelses selvtillid i opbygningen mod racismen og nazisterne.

Generalstrejke i Argentina

Den 10. april gik arbejdere i Argentina i 24 timers generalstrejke. Strejken var indkaldt af 3 ud af 5 af Argentinas fagforbund.

Strejken blev indkaldt, da lærerne efter 3 ugers strejke ville vende tilbage til arbejdet – uden at have fået lønforhøjelser, der kan følge med inflationen.

Strejken var en protest mod den skyhøje inflation (30 % årligt) som udhuler lønnen, og mod regeringens nedskæringspolitik. Samtidig skærer regeringen ned i støtten til naturgas, vand og elektricitet. De strejkende krævede lønforhøjelser og lavere skat.

Strejken ramte hårdest i transportsektoren – bus, tog, metro, fly og mange taxaer holdt stille over hele Argentina.

Der blev lavet menneskekæder, så hovedvejene til Buenos Aires og andre større byer blev blokeret.

Generalstrejken er den anden siden november 2012 og afspejler den stigende utilfredshed med Argentinas nyliberale regering.

THORNINGS DAGPENGEMASSAKRE FORTSÆTTER

Arbejdsløse i tusindvis mister fortsat dagpengene. Og mens regeringen jubler over faldende ledighed, er der reelt ikke skabt flere jobs.

Af Lars Henrik Carlskov

34.000 arbejdsløse mistede ifølge A-kassernes Samvirke dagpengene i 2013. I 2010, hvor dagpengeperioden halveredes til 2 år og optjeningsperioden fordobledes til 12 måneder, hævdede Finansministeriet, at kun 2.000-4.000 ville miste dagpengene pr. år. Det tal skulle altså tidobles.

I 2012 lovede regeringen desuden 12.500 akutjobs til arbejdsløse, der risikerede at miste dagpengene. Men som en undersøgelse fra Politiken Research har vist, blev det til sølle 321 akutjobs.

Det var denne eklatante fiasko, Bjarne Corydon i sin tid kaldte "en fuld, hel og dækkende løsning" og "Danmark når det er bedst".

Endnu en "succes" for regeringen

Og det slutter ikke engang her. For ifølge A-kassernes Samvirke vil yderligere 14.000 personer miste dagpengene i år – altså mellem 3,5 og 7 gange flere end forudsagt i 2010. Og 7-14 gange flere end de 1.000-2.000 pr. år, der røg ud af dagpengesystemet dengang.

Imens hævder regeringen, at arbejdsløsheden er på retur. Ved nærmere eftersyn viser denne "succes" for regeringen sig dog næsten lige så tvivlsom som Corydons akutjob-plan.

Danmarks Statistiks nyeste tal viser, at AKU-ledigheden – den definition, som bl.a. ILO (Den Internationale Arbejdsorganisation) bruger – fra februar 2013 til februar 2014 faldt med beskedne 7.000 personer til 202.000, hvilket giver en arbejdsløshedsprocent på 7,0 %.

Men samtidig er antallet af beskæftigede i samme periode faldet med 4.000 til 2.680.000. Med andre ord er der ikke kommet flere i job – men færre.

Den reelle arbejdsløshed er endda højere. Ifølge den nævnte definition er man således kun ledig, hvis man er helt uden job, har søgt job inden for seneste måned og kan tiltræde inden for to uger.

Fattigdom undergraver fagbevægelsen

De, der ikke har søgt job inden for seneste måned, fordi de har opgivet håbet pga. de dårlige udsigter, regnes f.eks. ikke for arbejdsløse. Heller ikke f.eks. de deltidsledige.

Dagpengereformen betyder, at mindst 5.000 arbejdsløse ifølge A-kassernes Samvirke nu står uden indtægt. Desuden er mange tidligere dagpengemodtagere blevet flyttet over på den langt lavere uddannelsesydelse eller arbejdsmarkedsydelse. Ydermere får tusindvis af mennesker frataget deres indtægt pga. den gensidige forsørgerpligt i kontanthjælpsreformen.

Her tvinges unge arbejdsløse samtidig over på den såkaldte uddannelseshjælp, der er lavere end både kontanthjælp og SU.

Alt dette resulterer i øget fattigdom, som ikke kun er et problem for dem, der lever under disse usle vilkår. Men også for fagbevægelsen, fordi flere af økonomiske grunde fravælger a-kasse og fagforening. Og for dem i job, fordi frygten for arbejdsløshed øges, hvilket medfører større accept af dårlige løn- og arbejdsforhold.

Venstrefløjen og ikke mindst fagbevægelsen må derfor blæse til kamp mod hele regeringens fattigdomsskabende politik.

Dagpengene er et åbent sår på regeringen

Få steder er Thorning & Co. så sårbare som i forhold til dagpengene. Det skal udnyttes – også til et opgør med regeringens øvrige politik.

Af Lars Henrik Carlskov, foto: Mette Kramer Kristensen

Gennemførelsen af VK-regeringens samt De Radikales og Dansk Folkepartis dagpengeforringelser fra 2010, er formentlig den enkelt-"reform", der har gjort den nuværende regering mest upopulær. Her halveredes dagpengeperioden til to år og optjeningsperioden fordobledes til 12 måneder.

Før regeringsskiftet udtalte LO-formand Harald Børsting, at det er "så asocialt, som det kan blive". Og foran 50.000 demonstranter på Christiansborg Slotsplads sagde han: "Vi står her i dag for at få byttet pakken. Vi vil have pengene retur".

På samme måde kaldte den socialdemokratiske leder Helle Thorning-Schmidt det i 2010 "meget usympatisk, at de arbejdsløse skal betale for regeringens skattelettelser".

Hun gik endda skridtet videre og sagde: "Jeg kan næsten ikke finde ord for, at de arbejdsløse først skal betale med deres job for en økonomisk krise samt bankernes kollaps. Dernæst får de at vide, at de også skal betale med deres dagpenge … Man dolker helt almindelige lønmodtagere i ryggen på denne måde."

Disse udmeldinger står i skærende kontrast til Socialdemokraternes og fagtoppens linje efter folketingsvalget i 2011.

Sparekniven skifter hænder

Her skiftedes som bekendt regering, og den af Thorning omtalte "dolk i ryggen", skiftede ved samme lejlighed hænder. Det var således den nye S-SF-R-regering, som placerede dolken i ryggen på almindelige lønarbejdere og arbejdsløse ved i praksis at føre de nævnte dagpengeforringelser ud i livet.

Denne spareniv har dog forståeligt nok været uhyre upopulær. F.eks. viste en Epinion-måling i november 2012 støtte fra 64 pct. af befolkningen til en optjeningsperiode som før på seks måneder. Og opbakning fra 55 pct. af befolkningen til den hidtidige dagpengeperiode på fire år.

Regeringen har været under voldsomt pres fra sit bagland i fagbevægelsen og blandt menige socialdemokrater og SF'ere, af miserable meningsmålinger samt af mediernes løbende historier om de titusindvis af arbejdsløse, der mistede dagpengene.

Derfor har Thorning & Co. forsøgt at skaffe sig pusterum ved at foretage den ene mindre justering af reglerne efter den anden.

Først et halvt års forlængelse af dagpengeperioden for dem, der ellers ville være røget ud af systemet i andet halvår af 2012. Dernæst samtaler med "udfaldstruede" arbejdsløse (Akutpakke 1). Derefter de påståede 12.500 jobs i Akutpakke 2.

Herefter fulgte den midlertidige uddannelsesydelse på kontanthjælpsniveau, der kun skulle gælde første halvår af 2013. Derefter blev den forlænget med et halvt år, samtidig med, at der indføres en ny midlertidig ydelse svarende til kontanthjælp, arbejdsmarkedsydelsen.

Kan tvinge regeringen i knæ

Alt dette skyldtes, at regeringen følte sig presset til at foregive at tage hånd om problemerne. Den kan altså presses. Når dagpengenedskæringerne ikke er blevet helt skrottet, skyldes det, at presset trods alt ikke har været større. F.eks. droppede store dele af fagbevægelsens top hurtigt kravet om længere dagpengeperiode og nøjedes med at kræve kortere optjeningstid.

Og i stedet for at bruge sine pladser i Folketinget til at opfordre til protester uden for Borgen, har Enhedslisten stort set udelukkende fokuseret på impotent forligsmageri med regeringen. Med andre ord er det ikke fra Christiansborgs bonede gulve, vi skal forvente løsninger.

I DONG-sagen bragte en onlineunderskriftsindsamling og demonstration på Christiansborg Slotsplads med 5.000 deltagere regeringen nær opløsning. Derfor vil strejker, studerendes nedlæggelse af undervisningen og demonstrationer med hundredtusinder af deltagere kunne tvinge regeringen helt i knæ.

Imidlertid betyder kapitalismens krise et langt mindre råderum for forbedringer inden for systemets rammer. Derfor må dagpengespørgsmålet også kædes sammen med kampen mod alle de øvrige nedskæringer som følge af krisen – og dermed også mod det kapitalistiske system, der har skabt den.

"Det er en katastrofe, at man vil lave et 'feel good'-program"

Socialistisk Arbejderavis har talt med Christian Gorm Hansen og Jesper Juul Mikkelsen om Enhedslistens udvikling og om hvilken rolle, partiet skal spille i fremtiden.

Hvor er Enhedslisten nu?

Jesper: Når jeg ser på EL i København – hvor jeg kender EL fra – så er der en dobbeltsidethed. På den ene side er Enhedslisten stadig stedet, hvor der er mange gode aktivister.

På den anden side er det 5.000 medlemmer, som ikke gør den store kollektive forskel i byen, eller i de faglige konflikter. Hvis man vil lave antiracisme eller demonstration mod fascister, går man ikke til EL, for det er ikke aktivisternes legeplads.

EL er nu i "lokalregering" i København. EL formes af tilpasningen til at være et parti, der kan være ansvarlig for det kommunale budget, og kan gå ind og tage "de svære beslutninger".

Christian: EL København kan bruges som et godt tidsbillede på den situation vi står i, og kan give nogle pejlemærker ift. hvor partiet bevæger sig hen – nemlig at man i højere grad begynder at komme med ind i det varme selskab.

EL er det eneste tilløb til et egentligt masseparti på venstrefløjen med 10.000 medlemmer, og vi har opbakning i meningsmålinger. Som jeg ser det, er det netop, fordi man har opnået lydhørhed ved at have en anden politisk dagsorden.

Lige nu er EL i en brydningsfase, og tingene går rigtig hurtigt. Det sidste halvandet år har været kendetegnet ved en masse forandringer og eksplosioner.

Hvem skaber forandring?

Jesper: Dele af EL taler om at opfatte staten eller den offentlige sektor som kimen til socialisme, og at al forandring er noget, der går igennem de nuværende parlamentariske instanser – folketing, byråd osv.

Begreber som arbejderråd – folkemagtsorganer som det hedder i Enhedslistens nuværende principprogram – og om forandring fra neden bliver erstattet af en mere mainstream forståelse af "hvad er forandring?"

Det sker vel at mærke i en periode, hvor befolkninger i hele verden begynder at stille grundlæggende spørgsmål ved det etablerede politiske system.

Christian: Jeg vil mene, at der er tendenser til reformistisk tankegods i EL. Der er flere – fx SAP – som påpeger, at det var der også, da EL blev stiftet.

Men hvis man skal bruge dét til noget, må man spørge: Hvilken rolle spiller det reformistiske tankegods så i dag? Det er rigtigt, at det ikke er nyt, men det nye er, at det er ved at blive definerende for partiet som helhed. Den mest dominerende linje i EL er den med det reformistiske tankegods.

Stå fast!

Er det ikke naturligt at et parti, der vokser eksplosivt har indre brydninger? Og da man næsten kun kan vokse fra højre, er det måske heller ikke så mærkeligt, at de holdninger også bliver mere eksplicitte?

Christian: Det her handler om at tage ved lære af historien, vi har masser af eksempler på det her. Det er helt rigtigt at bevægelsen kommer fra højre, men hvad er opgaven så? Den er sgu at stå fast!

Det er jo Socialdemokratiets historie om igen. Den revolutionære venstrefløj har påpeget problemet de sidste 100-120 år, men udviklingen er blevet særligt tydelig de sidste 20-30 år – at Socialdemokratiet fuldstændig har forladt arbejderklassen.

Så hvorfor i alverden skulle man slå ind på den vej? Det har ikke ført socialisme med sig, og i det omfang det har bragt reformer med sig, ser vi jo, at de reformer er enormt skrøbelige.

Opgaven er at forsøge at holde EL fast på det revolutionære spor. Derfor har vi jo så, som et tiltag ud af mange, lavet dette principprograms-forslag.

Men opgaven ligger jo bestemt også på den anden side af årsmødet. Der er en opgave som skoling – både teoretisk, men også den skolende opgave ved at gå på gaden – en mere aktivistisk præget politisk praksis.

Kulturbrud

Jesper: Jeg mener, at det handler rigtig meget om kultur. Hvad er det for nogle logikker, der skal præge og forme venstrefløjen? Hvad er det, vi rekrutterer nye revolutionære til?

Det er et problem, at ELs afdelinger er så lidt aktivistiske – så vælgerforenings-agtige – hvor meget handler om næste valgkamp. Nogle steder er lokalafdelingen baggrundsgruppe til kommunalpolitikeren, som man ser i alle de andre reformistiske partier.

Men for mig handler revolutionær politik om at vende tingene lidt på hovedet. Det er ikke vores repræsentanter, der kan gøre en forskel. Det er vores kollektive organisering.

Jeg mener, at en stærkere organisering af venstrefløjen i EL, på tværs af afdelinger, er nødvendig for at lave et kulturbrud i EL.

Organiser modsvar til krisepolitikken

Lige nu sker de mest brutale angreb på solidaritet og sociale ordninger i mange år. Hvordan kommer venstrefløjen i offensiven?

Jesper: Man må starte der hvor vi er – erkende vores egen klases svaghed. En stor del af venstrefløjens organisering er faldet sammen siden Påskestrejkerne, Ribus-konflikten osv.

Hvad venstrefløjen gør, kan gøre en kæmpe forskel. Jeg mener lærer-konflikten kunne have endt anderledes, hvis der havde været et fagligt venstrefløjs-netværk, som sloges for sympati-konflikter, for at give regeringen et nederlag.

Opbakningen var så massiv. Venstrefløjen skulle have brugt sin kollektive styrke – ikke sin parlamentariske ikke-styrke – og den enorme opbakning, der var i arbejderklassen.

For det første havde det givet regeringen reel kamp. For det andet havde EL været forandret, fordi de aktivister, der havde været ude og diskutere og kæmpe, var kommet forandrede tilbage.

Folk, der har været i kamp vender skarpere og mere klarsynede tilbage. Det vil gøre højredrejningen i Enhedslisten sværere.

Christian: Som parti fører man klassekamp ved at tage udgangspunkt i folks virkelighed. Den øgede proletarisering, med nedgang i lønninger, arbejdsløshed, stress og sygdomme til følge – er altsammen ting, som efter krisen i 2008 er blevet accelereret yderligere. Vi skal tage udgangspunkt i den elendighed.

Derfor er det også en katastrofe, at man vil lave et "feel good"-program. Det siger, at kapitalisme er demokrati, og at vi i virkeligheden bare skal udvide demokratiet. Det er et kæmpe problem, fordi det slører kamppladserne.

Så hvis man skal tale om en krise for venstrefløjen, så består krisen først og fremmest i, at man ikke er i stand til at forstå, hvad der foregår ude i verden.

EL's rolle må være at tilføje et politisk element i folks oplevelse af, at det hele bliver noget lort, og sige: "Det her handler simpelthen om systemets mangler."

Interviewet er foretaget af Jørn Andersen. En længere udgave af interviewet kan læses på socialister.dk., Foto: Mette Kramer Kristensen

Christian Gorm Hansen er medlem af Enhedslisten Vesterbro. Han er sammen med Reinout Bosch og Per Hørning medforslagsstiller til "På sporet af socialisme" – et forslag til nyt principprogram for EL.

I modsætning til Hovedbestyrelsens (HB) forslag fastholder programforslaget en marxistisk analyse af samfundet. Analysen udpeger EL's rolle som "organisator og inspirator" i de folkelige bevægelser, og i at EL ikke kan begrænse sit arbejde – og argumenter – af, hvad der er muligt inden for systemets rammer.

Forslaget er stillet som ændringsforslag til HB's forslag, fordi fristen til at stille alternative forslag til HB-forslaget kun var 5 uger (som lå midt i en travl periode med kommunalvalgkamp, finanslovsdebat og jul).

Jesper Juul Mikkelsen er medlem af Enhedslisten Amager Vest og af Internationale Socialister.

20 år efter apartheid

Den 27. april var det 20 år siden det første demokratiske valg i Sydafrika.

Af Jørn Andersen

Indtil da havde kun de 15 pct. hvide sydafrikanere haft demokratiske rettigheder. De 10 pct. farvede og især de 75 pct. sorte var formelt gjort til under-mennesker gennem et system, der blev kaldt "apartheid" – race-adskillelse.

Apartheid handlede ligesom i USA om meget mere end adskilte skoler, bænke og toiletter. Sydafrika har enorme rigdomme, bl.a. guld, platin og diamant-miner.

Apartheid betød, at sydafrikanske (og vestlige multinationale) arbejdsgivere kunne betale deres sorte arbejdere en brøkdel af det, de betalte de hvide arbejdere (som oftest var formænd eller politifolk).

Apartheid og kapitalisme var tæt sammenvævet. Det var modstanden desværre kun delvist.

Modstand

Apartheid-systemet har mødt modstand i hele sin levetid. Både fra middelklasse-hvide, som fandt apartheid umoralsk, men især fra sorte sydafrikanere selv. I mange årtier var det dog svært for sorte arbejdere at organisere sig.

Men jo mere kapitalismen udviklede sig, jo mere nødvendigt blev det med en eller anden form for uddannelse – også af sorte arbejdere.

Det gav dem en styrke, de ikke tidligere havde haft: Uddannede sorte arbejdere kan ikke bare slås ihjel eller fyres. Det koster penge og tid at uddanne en ny.

Op gennem 1970-80'erne voksede sorte fagforeninger langsomt, men sikkert frem. Dele af den sydafrikanske herskerklasse begyndte at erkende, at apartheid ikke kunne sikre dem for evigt.

Politik

Politisk var kampen mod apartheid domineret af ANC. ANC's politik handlede primært om de "demokratiske" krav – stemmeret, lige borgerrettigheder osv.

Men det, der for alvor pressede magthaverne, var modstanden på byernes store arbejdspladser. Der var altså en indbygget modsætning mellem den politiske og den sociale kamp.

Da ANC fik forhandlet en overgangsplan igennem, gav den stemmeret og formelt lige rettigheder. Men der var ingen garanti for udjævning af lønnen eller for, at de sortes blikskure skulle erstattes af ordentlige boliger.

ANC ved magten

ANC vandt en overvældende sejr ved valget i 1994 – 63 pct. af stemmerne. Men fabrikker og miner var stadig altovervejende ejet af hvide kapitalister.

Hvide statsbureaukrater blev gradvist udskiftet med sorte statsbureaukrater. Hvidt politi blev gradvist mere sort. Men lønnen og boligerne skete der meget lidt med.

ANC kom til at sidde på toppen af et system, der stadig 20 år efter er baseret på udbytning og ulighed for det store flertal. Og man begyndte i stigende grad at lukrere på, og forsvare dette system.

Behovet for et politisk alternativ til ANC's bureaukrater er påtrængende.

Nyt arbejderparti i Sydafrika?

Metalarbejdere tager initiativ til at starte nyt arbejderparti i Sydafrika.

Af Rehad Desai

I den vigtigste politiske udvikling i Sydafrika siden afskaffelsen af apartheid har National Union of Metalworkers (Numsa) besluttet at udfordre ledelsen af landets største fagforbund, COSATU, og især beslutningen om at afskedige generalsekretæren, Zwelizima Vavi.

Sammen med ni andre ud af 19 fagforeninger i COSATU har Numsa indkaldt til en ekstraordinær kongres i COSATU senere på året. Den beslutning har allerede skabt enorm politisk spænding. COSATU's ledelse truer med at gå til retten, for at forhindre, at kongressen finder sted.

På sin egen ekstraordinære kongres, blot en uge efter Nelson Mandelas død i december, dannede Numsa en front af fagforeninger og venstreorienterede kræfter i civilsamfundet for at gennemføre en række aktionsdage.

Fronten skal først og fremmest bruges til at fremme processen med at danne et arbejderparti. En konference om, hvad Numsas ledere kalder en Bevægelse for Socialisme, vil blive afholdt senere på året. I 2015 håber de at have skabt konturerne til denne nye organisation.

Lønpres

Den måde Mandelas død blev mødt af mange sydafrikanere, og især sammenligningerne mellem ham og landets nuværende leder Jacob Zuma, viste en ny oprørsk stemning – næret af 20 år med lønpres.

Fagforeningslederne i COSATU, som nu var i alliance med ANC-regeringen og det sydafrikanske kommunistparti (SACP), købte ideen om, at deres rolle var at stabilisere økonomien. Lønniveauet stagnerede.

De seneste seks år er arbejdsløsheden steget til rekordhøje 35-40 pct. Priserne på basale fødevarer er eksploderet.

En omfattende opfattelse af, at ANC-regeringen er ligeglad, er blevet forstærket af en stadig mere udbredt korruption på top-ANC-niveau, og som filtrerer ned til de lokale regeringer.

Det, der har tippet balancen, er uligheden. Regeringens politik er stadig at omfordeling kun kan opnås via økonomisk vækst.

Denne leflen for kapitalistisk akkumulation på bekostning af folks grundlæggende rettigheder til vand, elektricitet, boliger, selv renovation – en arv, som blev testamenteret os af Mandela – placerer nu Sydafrika som det mest ulige land i verden.

Protester og strejker

Reaktionen har været en eksplosion i omfanget og intensiteten af protest. Sydafrika har det højeste antal protester i verden – i gennemsnit 7.000 om året.

Siden 2010 er der også sket en kraftig stigning i strejke-niveauet. En gigantisk seks uger lang strejke i den offentlige sektor samme år vidnede om begyndelsen på en klasse i oprør, da lærere og sygeplejersker hånede Zuma med sjofle sange, som dybt ydmygede ANC-loyalister.

Marikana-massakren i august 2012 satte alt dette på spidsen. Den største fagforening indenfor COSATU, National Union Mineworkers (NUM) med 320.000 medlemmer, som er under indflydelse af SACP, begyndte hurtigt at miste medlemmer og troværdighed blandt minearbejdere. Noget måtte gøres. På COSATUs kongres en måned senere, pressede SACP på med en strategi for at fjerne Vavi – den mest udtalte kritiker af regeringens nyliberale politik. Det lykkedes ikke.

Samtidig starter 45 overenskomststridige strejker, først i minerne, som så spreder sig til sværindustrien og landarbejderne. Dette udtrykte to ting klart: Fagforeningslederne havde mistet følingen med deres base, og arbejderne var både desperate og vrede nok til at tage kampen op mod deres arbejdsgivere, på trods af truslen om at miste deres job.

Ramaphosa

Ved udgangen af 2012 blev Cyril Ramaphosa, tidligere leder af NUM, men nu milliardær især pga. sine investeringer i minedrift, valgt som vicepræsident for ANC.

Denne betydelige aktionær i Lonmin, som ejer Marikana-minen, havde brugt sin indflydelse i regeringen til at kriminalisere dem, der havde indledt en overenskomststridig strejke.

Numsa, med de fineste politiske traditioner, blev ikke sparet fra dette angreb. Men i modsætning til NUM valgte man at tage udfordringen op.

I realiteten erklærede Numsa, at det var frugtesløst at være en del af en alliance med SACP og ANC, som forsøgte at gøre fagforeningerne til et halehæng til det regerende parti og dets kapitalistiske partnere. Det er grunden til, at man danner en fælles front – og arbejder for etableringen af et arbejderparti.

Den Demokratiske Venstre-Front, det vigtigste antikapitalistiske netværk, er aktivt involveret i at opbygge støtte til aktioner i lokalsamfundene og blandt minearbejderne og har lovet sin fulde støtte til dannelsen af et nyt politisk parti.

Der vil uden tvivl være udfordringer for revolutionære socialister inde i dette nye parti, mens vi forsøger at skabe en vej, der vil gøre det muligt for socialistisk politik at forme klassekampen.

Artiklen er oversat (og lettere forkortet) fra Socialist Review. Læs hele artiklen på socialister.dk

Er Danmark stadig i en økonomisk krise?

"Dansk økonomi er i bedring efter svag vækst," lyder det i en pressemeddelelse fra Økonomi- og Indenrigsministeriet.

Af Anders Bæk Simonsen, foto: Mette Kramer Krsitensen

Det er ikke første gang, at regeringen klynger sig til de små tegn på bedring af økonomien. I de foregående år har de gang på gang måtte nedjustere tallene for væksten i Danmarks bruttonationalprodukt (BNP).

Ifølge professor Jørgen Goul Andersen er dén økonomiske tilbagegang, som krisen har skabt, den største i fredstid i 200 år – og overgår altså tilbagegangen fra krisen i 1930'erne og 1970'erne. Den industrielle produktion er i dag cirka 10 pct. lavere end før krisen.

Danmarks økonomiske situation afviger altså ikke specielt fra resten af Europa – vi er en del af den globale økonomisk krise.

Et udvalg under regeringen har peget på, at krisen har kostet Danmark 400 milliarder kroner. Konsekvenserne er tydelige for de fleste.

Krisens konsekvenser

Vi har oplevet fyringer, lønnedgang, øget tempo på arbejdspladsen, massivt øget ulighed og fattigdom, ringere velfærd og offentlig service. Regeringens reform-amok har især sigtet mod de grupper, som står uden for arbejdsmarkedet.

Indirekte rammer reformerne også de folk, som har et job. Når vilkårene for de arbejdsløse forværres, bliver det også farligere at miste sit job, og dermed er man villig til at bide flere urimeligheder i sig på sin arbejdsplads.

Denne politik har ikke mødt nogen reel organiseret modstand fra arbejdernes faglige organisationer.

Udover regeringens politik, der fremmer pres på lønnen og nedskæringer i velfærden, har regeringen også forsøgt at sparke gang i det private forbrug ved skattelettelser, og ved at udbetale den efterløn der på sigt bliver afskaffet.

Virksomhederne sparer op i stedet for at investere

Det har dog ikke hjulpet på den indenlandske efterspørgsel. De ekstra midler er blevet ædt op af lave lønstigninger, der ikke kan følge med det tempo, som priserne stiger i, eller også bliver de brugt på at betale af på vores rekordhøje privatgæld.

Der er altså intet, der tyder på en fremgang i den indenlandske efterspørgsel. Alligevel har de største danske virksomheder haft rekordhøje profitter.

Danmarks største virksomheder, der eksporterer til verdensmarkedet, har under krisen forøget deres værdier enormt. Tal fra tænketanken Cevea viser, at de danske virksomheder siden 2009 har opsparet 225,9 mia. kr. uden reelt at investere.

Det betyder, at firmaernes værdier primært er skabt ved, at de arbejdere, der ikke er blevet fyret, har arbejdet hårdere.

Imens døjer primært små og mellemstore virksomheder med mere end dobbelt så mange konkurser i 2013 i forhold til 2008.

Krise i Danmark er altså stadig virkeligheden.

Fattigdomskonferencen

Der er alvorlig fattigdom i Danmark

Fattigdomskonferencen satte fokus på konsekvenserne af regeringens nedskæringer og at det er nødvendigt med modstand. På konferencen blev taget initiativ til flere aktiviteter i fremtiden.

Af Dorthe Nielsen

Fattigdom er ikke noget der skaber store overskrifter i den offentlige debat. Tværtimod så negligeres eksistensen af fattigdom – ingen går da sultne i seng i Danmark, og er der nogen, så må det skyldes deres egen dårlige prioritering. Men der er mange, som må vælge mellem huslejen eller mad på bordet.

Der findes nemlig alvorlig fattigdom i Danmark. Der bor folk på gaden, og børnefamilier sættes på gaden, fordi de ikke har penge til huslejen.

Unge på kontanthjælp skal forsøge at leve for ydelser under fattigdomsgrænsen, som betyder, at de ikke har mulighed for at starte et voksent liv med egen bolig. Man stopper folks dagpenge, selv om de ikke har fået job eller er blevet raske. Mange kronisk syge får elendig og langsommelig behandling i kommunerne og får sjældent tilkendt førtidspension.

Tilløbsstykke

Der er så rigeligt at sætte fokus på, få skabt fællesskab omkring.

Det er nødvendigt at få gang i sociale bevægelser, som vil kæmpe for forbedringer og stoppe afviklingen af velfærden. Socialdemokratiet og SFs mange reformer øger fattigdommen.

Fattigdomskonferencen den 5. april var derfor et super godt initiativ, som også blev et tilløbsstykke med over 100 deltagere – hjemløse, fattige, socialarbejdere, folk fra forskellige bevægelser, patientforeninger m.m.

Der var indlæg fra Socialrådgiver-foreningen, Lisbeth Zorning, David (hjemløs), og Syg i Svendborg om mange sider af fattigdommen i Danmark og ikke mindst af den kommunale elendighed, som gør alt for at tro det værste om folk og behandle dem derefter.

Ringe i vandet

Konferencen arbejdede efter indlæggene i forskellige workshop, med de sociale problemstillinger og forslag til aktioner/aktionsformer. Der var ikke megen plenum debat, eller afklaring af, hvor vil vi hen, hvad er formålet med konferencen, og hvad vil vi arbejde for kommer til at ske m.m.

Dog var der en væsentlig ting, som konferencen blev enig om: HOLD OP MED AT KALDE DET DER SKER PÅ CHRISTIANSBORG FOR REFORMER, KALD DET FOR HVAD DET ER: NEDSKÆRINGER!

Initiativtagernes plan er nu at samle arbejdspapirerne fra alle workshops og indkalde til ny samling inden grundlovsdag, da der arbejdes på en NEJ TIL FATTIGDOM-manifestation på grundlovsdagen.

Der blev rejst en del kritik mod oplægsholderen fra Socialrådgiverforeningen, hun kom til at stå for skud, som var hun kommunens repræsentant.

Socialrådgivere ønsker ikke den aktuelle udvikling, men de udsættes af regeringen/ledelsen for den samme mistro, og bindes på hoved og hænder af en usolidarisk lovgivning, som konstant ændres, og hvor kvaliteten er helt i bund.

Det er en fælles kamp, at bekæmpe nedskæringerne, uanset på hvilken side af bordet, vi befinder os.

Syg i Svendborg var et konkret og opløftende indslag i konferencens program. En relevant udvikling ville være, at det bredte sig som ringe i vandet: Ingen by i Danmark uden en SYG I X-BY.

Mand sætter ild til sig selv foran Brøndby Rådhus

Den 1. april satte en 40-årig mand ild til sig selv med tændvæske umiddelbart efter et møde i Socialforvaltningen på Brøndby Rådhus. Han døde kort tid senere af sine brandsår.

Af Christine Bergen

Der er ikke kommet så mange informationer om selvmordet ud, men det er nærliggende at kæde selvmordet sammen med den voksende desperation som arbejdsløshed, fattigdom og stadigt stigende kontrol-tyranni med de sociale ydelser skaber.

I kølvandet af krisen har der været en selvmordsbølge i Europa – selvmordene rammer unge eller folk som for første gang oplever langtidsarbejdsløshed.

Selvmordsbølgen har specielt ramt de lande, hvor krisen er værst. Men også i Danmark (hvor selvmordsraten ellers er faldet i årtier) ser vi samme tendens. Danske eksperter kæder stigningen sammen med den økonomiske krise.

Larmende tavshed

Der er næsten ingen information om selvmordet tilgængelig – en mand, som tilsyneladende dræber sig selv i afmagt og desperation over sin situation, er åbenbart ikke noget, pressen vil bore ned i.

Når man ser hvor meget energi de bruger på at dække de kongelige og de kendtes liv i aller-mindste detalje, så virker det helt absurd, at de ikke vil dække konsekvenserne af krisepolitikken i sin yderste konsekvens.

Hvad er Bilderberg? En snakkeklub!

Bilderberg er ikke en "verdensregering" – bekæmp de virkelige magtstrukturer.

Af Anne Lange

Sidst i maj kommer den berømte, hemmelige Bilderberg-gruppe til at holde møde i Danmark. I den anledning er der blevet indkaldt til demonstrationer mod "skyggekabinettet", der "styrer alt, der sker i verden".

Men med forestillingen om en hemmelig verdensregering overser man de egentlige magtstrukturer, der findes i vores samfund, og man udelukker muligheden for at gøre reel modstand.

Networking for magthavere

Bilderberg-gruppen blev oprettet i 1954 for at styrke samarbejdet mellem Europa og USA. Alle generalsekretærer i Nato mellem 1971 og 2003, og samtlige præsidenter for Europakommissionen har været medlemmer af gruppen. På deltagerlisten finder man også direktører fra Ford, Coca Cola, Microsoft og Google, samt flere royale indslag.

Men internt er Bilderberg-møderne blevet kritiseret for manglende struktur og indhold. Deltagerne er kun inviteret i kraft af deres erhverv, så der er ikke stor forskel på, hvad der bliver sagt "privat" på Bilderberg-møderne, og hvad der bliver sagt offentligt. Flere Bilderbergere udtrykte fx frustration over, at det ikke var muligt at diskutere Vietnamkrigen frit.

Magthaverne organiserer sig

Bilderberg-gruppens møder kan snarere sammenlignes med dem, der bliver afholdt i VirksomhedsLeder-grupperne i Danmark. Deres formål er også at samle "ligesindede" til at skabe netværk og diskutere forskellige udfordringer for det private og offentlige erhvervsliv uden for referat.

VL-grupperne er naturligvis en styrkelse af VL'erne. Men bare fordi man kan organisere sig mod fx arbejdernes urimelige krav om lønfremgang, betyder det ikke, at man kan stoppe lønkravene.

Bilderberg er én af den slags organiseringer – men det er langt fra den vigtigste. EU, IMF, G8 osv. er langt vigtigere. Men ingen af dem er en verdensregering.

En rivaliserende broderbande

Magthavernes forsøg på at organisere sig sammen, skal ses som et forsøg på at holde deres uenigheder i skak, snarere end at de, forenet i deres fælles grådighed og magtsyge, har fælles mål om alting.

Magthavernes motiver vil altid bunde i jagten på profit. Behovet for hele tiden at akkumulere overskud er det, der gør at de har brug for at samarbejde, men de er samtidig i konkurrence med hinanden om profitten.

Nationalstater har haft flere vigtige roller at spille i forhold til kapitalistklassens magt. Dels er de med til at "optimere arbejdskraften" gennem uddannelse, sundhedsvæsen, infrastruktur, osv. Dels er staterne et redskab mod modstanden mod udbytning, fx gennem kirker, skoler, politi og militær. Samtidig kan staten bruges til at beskyttelse mod kapitalister i andre lande.

Den herskende klasse udgøres af dem, der sidder i toppen af de hierarkier, som dels er en del af staten og dels findes i virksomheder.

Magthaverne på verdensplan har altså den fælles interesse, at de gerne vil holde arbejderklassen i skak – det er ikke hemmeligt. Men ligesom hver enkelt virksomhedsejer er i konkurrence med den anden, har magthaverne i et land ikke nødvendigvis samme interesser som magthaverne i et andet.

Det er det, der får marxister til at kalde dem "en rivaliserende broderbande".

Modstand

Hvis al magt var centreret om en lille håndfuld mennesker, der har fuld kontrol med os som mennesker og frit kan manipulere med fakta, ville de være urørlige.

Men i virkeligheden begynder magtstrukturerne jo allerede ved vores egne, lokale ledere på skoler og arbejdspladser. For at magthaverne kan gennemføre deres ideer, skal love gennemføres helt ned på gulvniveau i hvert enkelt land og på hver enkelt arbejdsplads.

Vi har altså en mulighed for at slå igen, som man har gjort det mod nedskæringer og privatiseringer i Grækenland, mod diktatur og nyliberalisme i Egypten og lige nu i Kina, hvor tusindvis af mennesker er gået i strejke og slår igen mod politibrutalitet og undertrykkelse.

Magthaverne organiserer sig, så det må vi også gøre. Men de er ikke almægtige eller hemmelige klubber som skal afsløres. De er fuldt synlige allerede på arbejdspladsen eller i skolen, og det er også dér, kampen mod undertrykkelse og udbytning begynder.

Ny pædagoguddannelse i et nyliberalt uddannelsessystem

Alle partier i Folketinget har vedtaget en ny pædagoguddannelse, som kommer til at betyde mindre undervisning og mere fokus på eksamener og test af de studerende.

Af Kasper Pauli Pedersen

Modul- og kompetencetænkning

I disse år ændres mange videregående uddannelser, sidst læreruddannelsen og nu pædagoguddannelsen, fra at have fokus på et dannelsesperspektiv til at give snævre kompetencer, som skal gøre de studerende klar til at varetage deres fag i konkurrencestatens tjeneste.

Den nye pædagoguddannelse indrettes i moduler, hvor hver enkelt studerende "shopper" sin helt egen uddannelse, i stedet for at tænke i fag, som før var fundamentet i dannelsesprocessen.

Det kan lyde som en styrkelse af de studerendes medindflydelse, men virkeligheden er, at pædagogstuderende uden den tilstrækkelige ballast til at træffe oplyste og kritiske valg ender med kun overfladisk og sporadisk at stifte bekendtskab med stof af mere grundlæggende karakter.

Flere prøver

En anden fællesnævner i uddannelsessystemet i disse år er den øgede mængde af tests, prøver og eksamener – det kommer også med i den nye pædagoguddannelse.

I stedet for flere timers undervisning og mere tid til fordybelse i praktikkerne kommer der på den nye uddannelse eksamener til hver praktik. Det bliver ikke arbejdet med børnene, men præstationen til eksamen, der afgør, hvilke pædagoger vi får ud på den anden side.

Underviserne skal nu eksaminere mere (uden at der tilføjes ekstra midler). Og eftersom undervisernes forberedelse allerede er minimeret er det klart, at den øgede mængde ressourcer, der skal bruges på eksamener, vil blive taget fra den i forvejen mangelfulde undervisning.

Pædagogstuderende har kun mellem 8-11 lektioner om ugen.

Enhedslistens rolle

Enhedslisten er en del af forliget omkring den nye pædagoguddannelse og dette er blevet kritiseret fra flere sider.

Det er imidlertid ikke nogen overraskelse, at et venstre-reformistisk parti er en del af en politisk lunken aftale.

Udfordringen handler derfor ikke om at påpege og diskutere toppen i et venstre-reformistisk partis rolle i tilknytning til en enkelt uddannelse. Udfordringen er at rejse en mere generel debat i forhold til, hvordan vi opbygger en bredere modstand og rejser et banner for kamp.

Opbygning fra neden

Pædagogstuderendes Landssammenslutning formåede ikke at gøre kampen om uddannelsen til en aktiv kamp for flertallet af medlemmerne. Man nøjedes med at forhandle med det embedsværk, der understøtter nyliberalismen.

Det er ikke sket af ond vilje, ved jeg som tidligere hovedbestyrelsesmedlem i Pædagogstuderendes Landssammenslutning. Men skal vi gøre en forskel. Næste gang skal vi lære af erfaringerne. Det betyder, at der skal bygges op fra neden. Det er en vanskelig opgave, men den er nødvendig.

Dette medfører reformen også

Den nye uddannelse lægger op til, at man skal lære at arbejde med frivillige i institutionerne – systematisk brug af frivillige vil føre til løntrykkeri og undergrave pædagogernes faglighed.

Den nye uddannelse lægger op til, at pædagogstuderende skal uddannes til at rammesætte børns leg i stedet for at understøtte denne – legen tillægges altså ikke længere en selvstændig værdi for børns bearbejdning af indtryk og dermed udvikling og læring, men kun som et middel til at nå de af pædagogen opstillede mål.

Nej til Krigs landskonference

Søndag den 11. maj kl. 13.00-17.00, Sorøgade 6, København Ø.

Program:
13-14: Status over dansk krigsdeltagelse. v. Lene Junker, Nej Til Krig
14.30-16.00: Fortsat militaristisk udenrigspolitik - Ukraine. v. Christian Juhl MF Enhedslisten og Helge Ratzer, Nej Til Krig.
16.30-17.00. Nej Til Krigs videre arbejde. Økonomi og valg af landskoordineringsgruppe.

Demonstration: Stop slavery in European transport

Lørdag den 3. maj kl. 11.00, Christiansborg Slotsplads.

Arr.: Landsklubben for Danske Godschauffører.
Østeuropæiske chauffører som kører i Danmark ansættes på slavelignende vilkår og bor i lastbilen mange måneder af gangen. Det sker til lønninger der ligger langt under de danske overenskomster. Landsklubben håber at demonstrationen kan være med til at genskabe sammenhold i deres branche og del af fagbevægelsen.

Fire nazi-overfald i Århus på to uger

Det er nazister fra White Pride som står bag overfalene.
De to af overfalene blev begået i Århus midtby ved højlys dag.
De fire som er blevet overfaldet tilhører alle venstrefløjen.
Overfaldene kommer efter et år med relativt få nazi-overfald i Århus – det viser nødvendigheden af at opbygge en bevægelse som kan stoppe nazisterne fra at få mere selvtillid.

EU-valget

Fremgang for det yderste højre

Ved det kommende EU-valg vil den yderste højrefløj muligvis få sit hidtil bedste valg. Men der er stor forskel på nazi-partier som Gyldent Daggry i Grækenland og Dansk Folkeparti.

Af Christine Bergen

Trods forskellighederne er baggrunden for deres vækst nogenlunde den samme. Og den har meget lidt med indvandrere at gøre.

Den økonomiske krise og magthavernes angreb på velfærd skaber en velbegrundet politikerlede. Når de samme mainstream-politikere så også bruger racismen til at aflede opmærksomheden fra deres egne angreb, er der skabt et politisk klima, hvor racistiske højre-partier kan vokse.

De national-konservative: DF og UKIP

Ved sidste folketingsvalg fik DF 12 % af stemmerne. Siden er de gået frem, så de nu står til 22 % – en rekordstor tilslutning, som gør dem til det næststørste parti.

Fremgangen er ikke sket på racistisk baggrund. De har kun i begrænset omfang ført sig frem på racismen på det seneste.

DF forsøger at give nationalistiske svar på den massive utilfredshed med Thorning-regeringens asociale politik. Selvom de under VKO førte nedskæringspolitik har DF haft held til at fremstille sig som et alternativ.

I England står det højrekonservative UKIP til at få 28 % af stemmerne ved EP-valget, og 13 % til parlamentet. En undersøgelse viser at 47 % af dem, som vil stemme på UKIP, siger, at de ønsker at protestere imod mainstream-partierne.

Selv om UKIPs top består af folk fra eliten, prøver de at vinde opbakning på at være et alternativ til elitens arrogance.

Det er typisk den national-konservative del af højrefløjen, der har den største fremgang.

Nazister

I lande som fx Ungarn og Grækenland har nazistiske partier haft succes.

Nazister har som regel en dobbeltstrategi: De forsøger at vinde opbakning parlamentarisk. Men samtidig opbygger de en voldelig gadebevægelse, for fysisk at smadre deres politiske modstandere.

Denne dobbeltstrategi kan være helt åbenlys – eller forsøgt skjult (sammen med andre dele af nazi-retorikken) for at fremstå mere "stueren".

De national-konservative populistiske partier satser kun på at gennemføre deres nationalistiske og racistiske dagsorden gennem parlamentet. De forsøger at fremstille sig som partier, som varetager "almindelige" menneskers interesser imod elitens – samtidig med at de fører magthavernes politik.

Men uanset baggrunden: Når de først har tiltrukket nye folk, vil deres vælgere være mere åbne over for partiernes racistiske og nationalistiske argumenter. Og der er ingen kinesisk mur mellem nazi-højrefløjen og den national-konservative højrefløj, som Frankrig viser.

Frankrig

I Frankrig har det nazistiske Front National (FN) fået stor fremgang. De fik 7 % af alle stemmer i første runde af forårets kommunalvalg (selvom de kun stillede op i 596 ud af 37.000 kommuner).

De endte ud med 1200 byrådspladser, og fik for første gang borgmesterposter (i 11 byer). De ventes at få omkring en fjerdedel af stemmerne til det kommende EP-valg.

Kommunalvalget afspejlede den massive vrede over den socialdemokratiske præsident Hollandes omvendte Robin Hood politik (på trods af at han blev valgt på løfter om det modsatte).

Hollandes parti mistede borgmesterposter i 155 større byer – de fleste tabte stemmer gik til højrefløjen, hovedsageligt de konservative, men også til FN.

Nazistisk parti med populistisk facade

Front National er et nazistisk parti, men det er deres populistiske facade, folk stemmer på. Den nazistiske kerne er ret lille i forhold til den enorme vælger-tilslutning. Samtidig betyder den parlamentariske succes, at FN får et lag af borgmestre og byrødder.

Det skaber en spænding mellem deres nazistiske kerne og deres mere "real-politiske" fløj.

Det betyder ikke, at antiracister kan ignorere Front Nationals fremgang. Men det betyder, at det er muligt at slå deres fremgang tilbage, som det skete efter de store strejker i Frankrig i 1995.

Kort efter kommunalvalget indkaldte Nyt Antikapitalistisk Parti (NPA) og Venstrefronten til demonstration i Paris under parolen "Nu er det nok!". Den blev støttet af mange fagforeninger.

Demonstration samlede 100.000 deltagere, og bliver fulgt op af flere aktiviteter.

Anti-kapitalistisk venstrefløj

Men én demonstration gør det ikke alene. I store dele af Europa har venstrefløjen haft alt for meget fokus på det parlamentariske cirkus – uden at bygge modstand mod krisepolitikken.

Det er en væsentlig årsag til, at det yderste højres fremgang ikke har fået et aktivt modspil. For hvorfor skal man tro mere på venstre-parlamentarikere end på højreorienterede?

Det er nødvendigt med en anti-kapitalistisk venstrefløj, der går i spidsen for at opbygge modstand – konkret og i hverdagen.

Hvis vi gør det, kan vi stoppe både den yderste højrefløjs fremgang og krisepolitikken i Europa.

Christiania omringet af 800 aktivister

På den internationale dag for legalisering af pot – den såkaldte "4/20" – var forskellige politiske grupper omkring Christiania gået sammen om en happening, hvor man kan høre musik og talere, og ryge en joint i fred for politiets chikane.

De seneste måneder har politiet været meget fokuserede på at chikanere brugere og sælgere af hash på Christiania.

Initiativtagerne skrev i deres indkaldelse: Lad os mødes og kræve retssikkerheden genoplivet og forbuddet mod cannabis fjernet! Det kan ikke være rigtigt at man på Christianshavn er skyldig, til det modsatte er bevist. Ingen gider leve i en politistat og fornuften må og skal sejre over for et forbud, som er blottet for logik, og som skader samfundet og dets borgere langt mere end det gavner.

Foto: Mette Kramer Kristensen

Kampen mod nazisterne

Hvorfor er kampen mod nazisterne en vigtig opgave for socialister i Danmark i 2014?

Af Jørn Andersen, foto: Mette Kramer Kristensen

For nogen er spørgsmålet meningsløst, fordi de ikke opfatter kampen som specielt vigtig. For andre er kampen så central, at det er meningsløst at spørge "hvorfor".

Men for at kunne svare på, *hvordan* nazisterne skal bekæmpes, er vi nødt til at kunne svare på "hvorfor".

Et kig over Europa

Tager vi et kig ud over Europa, er det nemt at se konsekvenserne, hvis nazisterne bliver en politisk faktor.

I lande som Frankrig, Ungarn, Grækenland og Sverige er nazisternes fremgang blevet fulgt af et blodspor af voldelige overfald og mord på mørkhudede indvandrere, venstreorienterede, fagforeningsfolk, seksuelle mindretal osv.

Dette sker i en situation med dyb økonomisk krise i Europa. Hvor mainstreampolitikere bruger racismen til at aflede opmærksomheden fra, at deres politik ikke gavner almindelige arbejdere og studerende. Og hvor modstanden mod krisepolitikken i form af massestrejker og -protester de fleste steder (dog ikke i Grækenland) er lav.

Slå dem, mens de er små

Dén kombination skaber et politisk miljø, hvor selv ret små nazistiske organisationer hurtigt kan vokse.

Det er derfor forkert, når folk fra den mere "reformistiske" venstrefløj siger, at man ikke behøver tage kampen mod nazisterne alvorligt, "fordi de er små og ubetydelige".

Al erfaring viser, at hvis man venter, til de bliver "større og betydelige", så er nazisterne meget sværere at slå.

Danmark 2014

Kampen mod nazisterne er altså vigtig, også i Danmark i 2014. Men den taktik, som den autonomt inspirerede venstrefløj foreslår, hvor den fysiske konfrontation med nazisterne altid står i centrum, passer ikke til alle situationer.

Grunden til, at kampen mod nazisterne skal tages alvorligt, er ikke, at de i dag udgør hverken en politisk trussel eller en konkret fysisk trussel. (Det er rigtigt, at der er overfald, men det kan vi ikke forhindre uden at knække nazisterne generelt.)

Grunden er, at det *generelle* politiske billede i Europa *kan* gøre dem til en konkret politisk og fysisk trussel. Om det sker, afhænger ikke kun, eller især, af nazisternes egen indsats.

Den afhænger langt mere af, om krisen fortsætter med at skabe desperation og afmagt – eller om der begynder at blive skabt en større kollektiv modstand mod krisepolitikken.

Gør forsvar til angreb

At krisen og de asociale angreb vil fortsætte er der ingen tvivl om. Men fraværet af modstand kan hurtigt ændre sig – især hvis venstrefløjen begynder at tage opbygningen af modstand alvorligt.

Det er derfor en blindgyde at bekæmpe nazister, uden at det indgår i en bredere strategi for at opbygge en stærkere venstrefløj.

Hvad betyder det konkret?

Det betyder fx, at når en meget lille anti-nazistisk bevægelse bekæmper en endnu mindre nazistisk modstander, så er det dumt at vælge en taktik, der ikke er i stand til at appellere til den bredere anti-nazisme i arbejderklassen og blandt studerende, gymnasieelever osv.

Når en meget lille anti-nazistisk bevægelse vælger en taktik, der uundgåeligt fører til fysisk konfrontation – ikke med nazisterne, men med politiet – så har man ingen chance for at gøre den anti-nazistiske bevægelse større.

Byg modstand

I stedet er det vigtigt at tænke lidt mere langsigtet: Hvordan bygger vi en større anti-racistisk bevægelse, som dels er stor nok til at stoppe nazisterne, når de på et tidspunkt kommer ud over deres mikrostadium?

Hvordan laver vi kampagner mod den racisme, der kommer fra mainstream-politikere og medier? Hvordan gør vi anti-nazistiske aktivister til en del af at bygge modstand mod krisepolitikken?

Kampen mod nazisterne er en nødvendig forsvarskamp. Men nazismens vækstbetingelser skabes af den langt større trussel fra angrebene fra arbejdsgivere og regering.

Derfor er det nødvendigt at udvikle en taktik, som skaber en større anti-racistisk bevægelse – en bevægelse, der indgår som en integreret del af kampen mod krisepolitikken.

Demonstration 10. maj:

Sammen for mangfoldighed – mod nazisme

Den 10. maj kl. 15.00 demonstrerer nazisterne fra Danmarks Nationale Front imod moskeer på Christiansborg Slotsplads.

De nazistiske grupper i Danmark er stadig isolerede, men i løbet af det seneste år har vi set hvordan de er begyndt at demonstrere i København igen, og hvordan de har stået bag overfald og chikane af anti-racistiske demonstrationer.

Racismefri By indkalder til demonstration for at vise vores modstand mod den racistiske hetz mod muslimer og moskeer, og for at vise at vi ikke vil lade nazisterne markere sig uimodsagt.

Racismefri Bys demonstration starter lørdag den 10. maj kl. 12.00 på Halmtorvet, Vesterbro. Derfra går vi til Axeltorv, hvor demonstrationen slutter kl. 13.30.

Protestér mod Thorning 1. maj

IS deltager i den politiske protest ved Helle Thornings tale 1. maj i Fælledparken.

Af daglig ledelse i IS

Det er vigtigt at skabe protest mod regeringen. Og det er vigtigt at få protest og modstand tilbage på 1. maj.

Men den planlagte protest er indkaldt på et for snævert grundlag. Vi møder derfor op med vore egne politiske paroler og egen stil.

Modstand mod regeringen

Helle Thorning er i front for en nyliberal regering, som igen og igen angriber flertallet: Arbejderklassen og de svage i samfundet. De vil skabe en "konkurrencestat".

Danske arbejdere skal trynes, vores organisering skal svækkes, og vi skal gerne blive bange for at blive arbejdsløse og ende på bunden af samfundet. Derfor skaber de fattigdom og stigende ulighed.

Derfor skal 1. maj bruges til protest. Vi går derfor til Helle Thornings tale i Fælledparken under sloganet "Nedskæringer og fattigdom – skal mødes med sammenhold og modstand".

1. maj i Århus sidste år

Sidste års 1. maj fandt sted kort efter at regeringen havde afskaffet dagpengene og angrebet lærerne. Lærerne var efter tre ugers konflikt meget vrede og det fik afløb 1. maj.

Det var en massiv arbejder-protest, som vi var vidne til. Det var derfor, den var så magtfuld og umulig at bedømme som andet end en bredt funderet vrede.

1. maj i København i år

I år er situationen en anden: Der er ikke en stor arbejdergruppe, som kan mobilisere til fylde pladsen. Derfor vil protesterne være mindre – men vreden vil stadig være der.

Det er vigtigt at tage i betragtning, når man vælger sine paroler og kampformer.

Når radikaliteten er mindre i befolkningen i år, vil det være meget lettere politisk at isolere de aktivister, som vil overdøve Thorning. Derfor kan vi ikke bare gentage sidste års succes.

Mellem opportunisme og sekterisme

At undlade at protestere med henvisning til, at Thorning leder et "arbejderparti", er at glemme, at hendes regering har gennemført de mest brutale angreb i årtier. Det er opportunisme.

At undlade at tage højde for, at Thorning er leder af et parti, som mange 1. maj-deltagere stemmer på, er sekterisme.

IS mener, det er rigtigt at protestere. Men vi ønsker at protestere på en måde, så vi har en chance for at komme i dialog med dem, der både er utilfredse, men stadig mener, Thorning skal have en plads på 1. maj.

Deltager under egne paroler

Derfor deltager IS i protesten, men med vores egne paroler og vores egen stil. Vi ønsker at samle folk til en politisk protest mod regeringen og Helle T. Men vi ønsker at vise vores protest via politiske slogans og skilte.

Vi ønsker at være med til at skabe en diskussion om, hvordan vi skaber en stor og bred bevægelse, der kan sige stop. Hvis arbejdere, arbejdsløse og studerende handler kollektivt – så kan vi slå igen mod regeringen og systemets ødelæggende politik.

Derfor møder vi op med politiske skilte på dagen og forsøger at skabe et rum, hvor den politiske protest fylder så meget som muligt, men hvor vores mål ikke er at overdøve Thorning.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Den succesfulde idealist

Det lyder umiddelbart som et stort paradoks. Ikke desto mindre er Asger Jorn en af Danmarks mest succesfulde idealister nogensinde.

Af Mette Jørgensen

Nogen vil mene, at idealismen i sidste ende måtte stå tilbage for succesen, at kapital afløste kommunisme – mens andre vil hævde at Jorn var en af de få som kæmpede til sidste penselstrøg. Lige nu er hele Jorns kunstneriske virke sat til skue med udstillingen "Rastløs Rebel" på Statens Museum for Kunst.

Det er i de tumulte 30'ere, at Asger Oluf Jørgensen rejser fra Silkeborg til Paris for at skifte sin seminarie-eksamen ud med pensel og lærred i modernisten Fernand Légers malerskole.

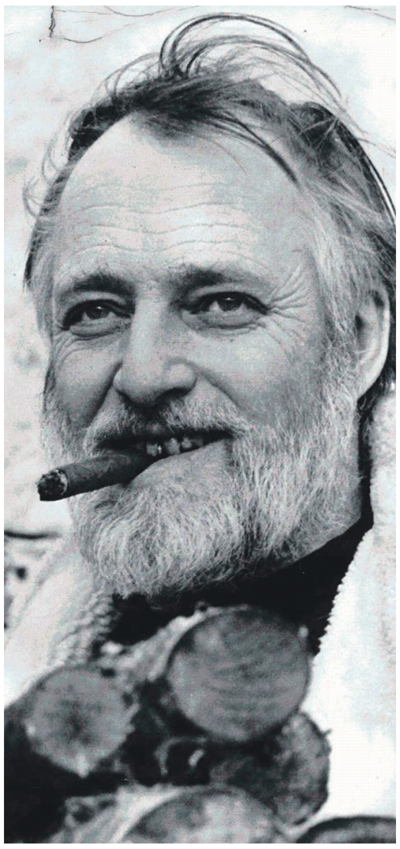
Han vender hjem til Anden Verdenskrig og bruger udrejse-forbuddet under besættelsen på at udvikle et spontant abstrakt maleri i kunstnersammenslutningen Høst-gruppen. I gruppen er der fokus på fællesskabets betydning for den nyskabende kunst. Ved at sætte fantasien fri og løse den fra alle figurative bånd arbejder kunstnerne spontant sammen for derved at eksperimentere sig frem til et nyt billedsprog.

Genopbygning

Fællesskabs-idealet bliver en drivende kraft for gruppemedlemmernes videre virke. Asger skifter Jørgensen ud med Jorn og er i 1948 med til at danne kunstnergruppen Cobra. Gruppen er sammensat af flere forskellige nationaliteter og navnet Cobra er en sammentrækning af byerne COpenhagen BRussels og Amsterdam.

Cobra er ikke blot en kunstnersammenslutning, men et politisk og ideologisk fællesskab.

Krigen har efterladt Europa i ruiner, og kunstnerne vil opbygge nye europæiske fællesskaber efter krigen. Samarbejde – man kunne måske fristes til at sige kollektivitet – er et grundlæggende element

i Cobra-kunstnernes praksis. De maler sammen og skaber en ny fælles kunst, som skal danne grundlag for fremtidens verden.

Det er netop i denne tro på fremtidens muligheder, at Jorns styrke ligger, det er her hans idealistiske potentiale får luft under vingerne og gør det muligt for ham at formulere sin æstetiske teori i værket Held og hasard fra 1952, som han uden held forsøger at få antaget som doktorafhandling ved Københavns Universitet.

Ingen rangorden

Det er hans fandenivoldskhed og tro på at både kitsch og folkekunst har deres plads i kunsthistorien, der driver ham ud i alverdens eksperimenter med keramik, ordbilleder, vævede tekstiler, relieffer i ler, vægmalerier, plakater, automattegninger og malerier.

I Jorns kunstneriske univers findes ingen rangorden, intet hierarki, alle materialer har samme kunstneriske potentiale og alle genstande kan æstetiseres. Jorn vil have kunsten ned fra piedestalen, ud af kunstmuseet og ind i vores hverdag. Idealet er at skabe en ny verdensorden, hvor fantasien flyder frit og kommer alle til gode.

For Asger Jorn findes fremtidens fællesskab i og igennem kunsten. Kunst, politik og hverdag er alle på lige fod en del af livet.

Det er især denne spændende ideologiske rejse fra frie eksperimenter i de tidlige år til udviklingen af Jorns eget maleriske sprog som succesfuld international stjerne, Statens Museum for Kunsts audioguide sætter fokus på.

Guiden, som kan lånes på ipod i billetsalget, sætter Jorns virke og æstetiske teorier ind i et historisk og politisk perspektiv. Vi følger Jorn fra hans første favntag med kunsten, til hans ideologiske plakatkunst, til studenteroprøret i 1968 med det kunstneriske slagord: "Længe leve den kreative intelligens' passionerede revolution."

Og videre frem til hans eksperimenter med modifikationer af allerede eksisterende malerier og hans meget eksplicitte afvisning af en ret så fornem pengepræmie fra Guggenheim per telegram med ordene "Go to hell with your money. Bastard. Refuse price. Never asked for it." For til sidst at komme frem til hovedværket Stalingrad, stedet som ikke er, eller modets krampelatter fra 1957-72.

Et enormt abstrakt maleri, der er et nyskabende bud på et historiemaleri, som favner ødelæggelsen, opløsningen og meningsløsheden i et af de mest brutale slag nogensinde, idet Jorn opløser fladen i et virvar af penselstrøg og tykke lag maling, der lægger sig som sne oven på ligene, ruinerne og asken og udvisker konturerne af krigen.

Udstillingen Rastløs Rebel er på Statens Museum for Kunst til 15. juli 2014 og er en fascinerende fremstilling af en enestående kunstner og en spændende politisk periode.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København
Mødes torsdage kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

8. maj: Hvad er international socialisme?
15.maj: Venstrefløj i Enhedslisten?
22. maj: Klassekamp i Kina
29. maj: Kunst og kapitalisme
12. juni: Hvorfor er det arbejderklassen der skal lede en revolution?

Torsdag den 5. juni: Revolutionær grundlovsgrill. Kl. 15 - 19. Møder, grill og hygge.
Møde 1: Hvordan ser en revolution ud i dag?
Møde 2: Nutidige arbejderkampe.
Sted endnu ikke fastlagt – se socialister.dk eller kontakt Jesper, 6168 3616, for mere info.

Odense
Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

8. maj: Intromøde: Hvad er IS-traditionen?
15. maj: Hvad sker der i Pakistan?
22. maj: Studiekreds – sådan fungerer marxismen.
29. maj: Whistleblowere og klassekamp.
5. juni kl. 17.00, Ungdomshuset: Grundloven - noget at fejre?

Midtjylland
Mødes kl. 19.00, Silkeborg Medborgerhus, Bindslev Plads 5.
Kontakt Kasper, 6019 0217, for mere info.

1. maj arbejdernes internationale kampdag: Kom hen til IS' bod og få en snak om revolution og socialisme ved 1. maj arrangementet på Silkeborg museum, Hovedgårdsvej 7, kl. 13-16.30.

Torsdag den 15. maj: EU-parlamentsvalg: Hvorfor peger IS på Folkebevægelsen?

Torsdag den 29. maj: Enhedslisten efter årsmødet 2014

Fredag den 6. juni: Revolutionær fredag i internationalismens tegn
Politisk oplæg, diskussion, grill og hygge
Tilmelding, tid og sted: Kontakt Kasper på 6019 0217.

Torsdag den 12. juni: Arbejdermagt: Arbejderråd og rådsmagt i en socialistisk strategi

Århus
Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3.
Kontakt Hans Jørgen, 2984 7734, for mere info.

Tirsdag den 29. april: mødeemne ikke fastlagt.

Tirsdag den13. maj: mødeemne ikke fastlagt.

Tirsdag den 27. maj: mødeemne ikke fastlagt.

Bornholm
Kontakt Jesper, 5054 3481, for info om møder og aktiviteter

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Stem Nej til EUs patentdomstol

Dette er nok verdens mest ligegyldige folkeafstemning.
Den kommer alene, fordi der formelt set er tale om "suverænitetsafgivelse" for den danske stat.

Spørgsmålet handler om, at store multinationale virksomheder har interesse i kun at skulle søge patentrettigheder ét sted, frem for i alle EU-lande.

Mindre, nationalt baserede virksomheder får til gengæld sværere ved at forsvare deres nationale patenter.

Det handler altså om at styrke én del af kapitalen mod en anden.

Foto: Mette Kramer Kristensen

Nej til patenter

Når vi alligevel anbefaler at stemme nej, skyldes det, at vi grundlæggende er imod patenter. Og at patentdomstolen vil styrke patent-systemet.

Patent-systemet betyder fx at medicinal-virksomheder, som udvikler AIDS-medicin, kan forhindre fattige lande i selv at producere langt billigere medicin. Det samme gælder inden for alle andre brancher.

Så stem nej og vær med til at stikke en lille kæp i hjulet på de multinationales magt.

Men brug energien på vigtigere spørgsmål – fx på at bekæmpe kapitalens "patent" på at bestemme, hvad der skal produceres og hvordan.

Pjecer fra Modstand.org

International Socialism 142
Læs om:
Imperialisme og Ukraine
Ægypten efter kuppet
Minearbejderstrejken i England 30 år efter
Fagburaukratiet
60 kr. – 225 sider

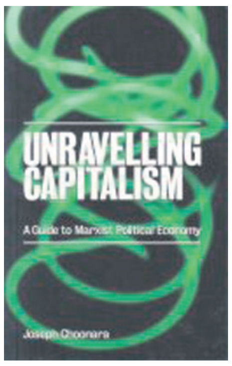
Chris Bambery: Nazierne kan stoppes
Pjecen forklarer hvad fascisme er, og hvordan den kan bekæmpes – ud fra erfaringer fra Tyskland i 30'erne, Storbritannien i 70'erne og kampen mod nazisterne i 90'erne.
15 kr. – 45 sider

Alex Callinicos: Arbejdermagt – Arbejderråd og rådsmagt i en socialistisk strategi
Arbejderråd er ikke et særegent russisk fænomen, men den naturlige organisationsform somm arbejderklassen opretter når klassekampen går i revolutionær retning.
Pjecen har et tillæg "Revolutionen stod for døren" om arbejderrådene i Sønderjylland i 1918.
30 kr. – 34 sider

John Molyneux: The point is to change it
Bogen giver en letforståelig gennemgang af marxistisk filosofi – begreber som fremmedgørelse, historisk og dialektisk materialisme, forholdet til religion osv.
Gennemgangen lægger op til at gøre læseren i stand til at bruge de marxistiske idéer til at forstå og ændre verdenen.
80 kr. – 218 sider

Joseph Choonara: Unravelling Capitalism
Giver en marxistisk forklaring på den økonomiske krise, og forklarer grundlæggende begreber i marxistisk økonomi.
85 kr. – 159 sider

Chris Harman: Revolution i det 21. århundrede
Millioner leder efter et alternativ til det eksisterende system. Men hvad gør vi ved milliardærernes magt, selskaberne og de stater, der fremmer deres interesser? Er det muligt at vælte denne magt? Denne bog forsøger at besvare disse spørgsmål.
60 kr. – 120 sider

Stem på Folkebevægelsen – og byg modstand

Internationale Socialister/ISU opfordrer til at stemme på Folkebevægelsen mod EU til EU-valget 25. maj.

Det gør vi, selv om vi er grundlæggende uenige i Folkebevægelsens politiske grundlag. Så hvorfor alligevel stemme på Folkebevægelsen?

Fordi Folkebevægelsen er de eneste, der snakker om modstand i en eller anden form.

Fordi Folkebevægelsen er de eneste, der sætter fokus på EU's angreb på velfærd og faglig organisering.

Fordi Folkebevægelsen er de eneste, der siger, at EU grundlæggende er udemokratisk og bør nedlægges.

Fordi Folkebevægelsen i øjeblikket er venstrefløjens (mindst ringe) politiske svar.

Alternativet ville være at stemme på et SF, som har kastet sig i armene på nedskærings-politikerne herhjemme, og som er blevet jubel-EU-tilhængere i Bruxelles og Strassbourg. Eller at boykotte valget.

Ingen af de to er gode alternativer. En stemme på Folkebevægelsen er bedre end boykot – det er en støtte til en kritisk stemme i EU-parlamentet.

Skal EU bestemme alt?

Folkebevægelsens hoved-slogan til EU-valget er "Skal EU bestemme alt?" I deres valgmateriale følges det op med "Europas Forenede Stater er på trapperne".

Det sidste er åbenlyst forkert: EU har mere end rigeligt at gøre med at holde sammen på EU i sin nuværende form. Krisen har afdækket en grundlæggende modsætning mellem især EU-landene i Syd- og Østeuropa og Irland på den ene side og især Tyskland på den anden.

Det er en modsætning, som truer EU's sammenhængskraft. Og så er det ikke specielt nyttigt at gøre EU til en almægtig og frygtindgydende modstander, som "bestemmer alt".

Små-nationalistisk grundlag

Når Folkebevægelsen fremmaner EU som truslen mod national suverænitet, så skyldes det, at Folkebevægelsen er en koalition mellem venstrefløjen og EU-modstandere i SF, Radikale, Venstre, Konservative og det, der er værre.

Disse borgerlige EU-modstandere har ingen interesse i at styrke europæiske arbejderes kamp mod asociale nedskæringer.

Tidligere tiders Dannebrogs-flag er nu heldigvis luget ud af Folkebevægelsens materialer. Men svar som "EU-medlemskabet er en dårlig forretning for Danmark" finder man stadig. Det er den borgerlige EU-modstands fingeraftryk.

Folkebevægelsens materiale fremstår som et lidt ligegyldigt kompromis mellem disse små-nationalistiske budskaber og en internationalistisk parole som "Verden er større end EU".

Børnecheck og dagpenge

Et langt mere alvorligt problem er det, at Folkebevægelsen ligesom Enhedslisten har adopteret tesen om, at børnecheck og dagpenge til østeuropæiske arbejdere truer "den danske model" og dansk velfærd.

Pakket ind i fraser som "velfærdsydelser skal bestemmes på Christiansborg og ikke dikteres af Kommissionen" placerer Folkebevægelsen sig, lige som EL, på den forkerte side af solidaritet med fx polske arbejdere i Danmark – og andre, der arbejder på skift i forskellige lande.

Velfærd i Danmark kan ikke forsvares ved at snakke om en særlig "dansk model", men kun ved at bygge på international solidaritet og modstand mod racisme og nationalisme.

Kort sagt: Vi har brug for en mere internationalistisk EU-modstand.

BEKÆMP DE EUROPÆISKE MAGTHAVERE

Vi har brug for en EU-modstand, der er internationalistisk og solidarisk.

Af Jørn Andersen

Er EU vejen til et mere internationalistisk og fredeligt Europa, som SF hævder? Eller er EU en stor bureaukratisk maskine, der tvinger nationalstaterne ind under en fælles EU-stat kontrolleret fra Bruxelles, som Folkebevægelsen mod EU hævder?

Forvirringen om, hvad EU er, og hvad de europæiske magthaveres projekt går ud på, er stor. Det har gjort, de tidligere EU-modstandere i SF til jubel-EU-tilhængere, mens Folkebevægelsen og Enhedslisten hænger fast i en EU-modstand som grundlæggende har et nationalistisk udgangspunkt.

EU: et kapitalistisk projekt

EU er et kapitalistisk projekt, der skal stille europæisk kapital stærkere i konkurrencen med andre landes og regioners kapitaler.

Denne enkle, men grundlæggende kendsgerning bliver alt for nemt overset i debatten op til EU-parlaments-valget 25. maj. Den fremføres hverken af SF eller af Folkebevægelsen mod EU.

Ikke nok med det: Siden den økonomiske krise for alvor kom til Europa i 2009-10, har de europæiske magthavere lanceret et koordineret angreb på arbejderklassen, på fattige, på velfærd over hele Europa.

Selv om det er meget forskelligt, hvor dyb krisen er i de enkelte lande, så er angrebene stort set rettet mod de samme ting i de forskellige lande: Mindsteløn, pension/efterløn, social sikkerhed, mere privatisering osv.

Det er ikke krisens dybde, men magthavernes angreb, der er det fælles for arbejdere, studerende, fattige osv. i Europa.

Almægtig EU-stat?

Jamen er det da ikke netop et eksempel på, at "EU bestemmer alt"? Nej, det er et eksempel på, at de europæiske magthavere bruger EU som et redskab til at koordinere deres angreb.

Det er jo ikke sådan, at de græske magthavere modstræbende fx har fyret titusinder af offentligt ansatte. Eller at Thornings regering (eller VK før dem) modstræbende privatiserer. Eller modstræbende har forringet dagpenge, efterløn, sygedagpenge, SU osv.

Magthaverne bruger EU til at give krisepolitikken et skær af "nødvendighed". Derved er de ikke selv helt så ansvarlige – det er jo bare "den nødvendige politik". Men krisepolitikken gennemføres stadig altovervejende af nationale regeringer.

EU's institutioner

Men EU er selvfølgelig mere end det. EU har en række institutioner, hvor de vigtigste er EU-kommissionen (som har den egentlige magt i EU), EU-parlamentet (som er stort set magtesløst) og EU-domstolen.

Alle EU's institutioner har tilsammen godt 40.000 ansatte – væsentligt mindre end den lille danske stat. Alene det franske justitsministerium har over 60.000 ansatte. Det siger lidt om magtforholdet mellem EU og nationalstaterne.

EU-institutionerne tjener først og fremmest til at servicere multinationale kapitalister, som lægger betydelig energi i at bruge EU til at fjerne nationale hindringer for kapitalen: De 40.000 ansatte i EU er omsværmet af ca. 15.000 lobbyister, først og fremmest fra storkapitalen og dens organisationer.

EU er grundlæggende udemokratisk. EU er skabt til at tjene kapitalens interesser. At tro, at EU kan gøres til et redskab for progressiv forandring og internationalisme er en illusion.

EU er ligesom IMF (Den Internationale Valutafond), Verdensbanken, WTO (Verdens-Handels-Organisationen) osv. koordinerings-redskaber for den herskende kapitalistklasse. EU har mange skræmmende planer, men meget lidt magt ud over den, de nationale magthavere er enige om at tildele EU.

Vi så helst disse organisationer afskaffet, men det er ikke det største problem for arbejderklassen.

Internationalistisk modstand

Et langt større problem er, at modstanden er langt mindre koordineret end de europæiske magthaveres angreb. Og at EU-modstanden i Danmark stadig har afsæt i en naiv drøm om, at alting var bedre, hvis blot Danmark kom ud af EU (se mere om det på side 15).

Alternativet til EU er ikke drømmen om et lille selvstændigt Danmark. Alternativet er modstand mod magthavernes angreb.

Alternativet er en modstand, der starter med at sige, at arbejdere, studerende osv. i hele Europa (og Verden) har mere til fælles med hinanden end mere "vore egne" magthavere.

En modstand, der bekæmper enhver form for nationalisme, både i sin rå og racistiske DF-form og i den bløde, sociale venstrefløjs-form.

Dette er forudsætningen for at bygge international solidaritet – og det bedste udgangspunkt for at bekæmpe magthavernes angreb.

Derfor siger vi:

Bekæmp kapitalens EU

International solidaritet mod elitens angreb

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST PP DANMARK B